دمينې ليک

ژباړن: محمود مرهون

۱۳۸۷ هـ ش.

الومہری جلد

بسم اللہ الرحمن الرحیم

د میني لیک

حقوق يې له خپروونكي ټولني سره دی !!

دکتاب ځانګړني

****

دکتاب نوم :: د ميني ليک

ژباړن ::محمود مرهون

: ۰۷۰۰۳۸۷۸۱۵

hamdamstury@yahoo.com

کمپوز ډيزاين ::محمود مرهون

چاپکال ::۱۳۸۷لمريز کال

خپرونکي ::سنځر خپرندويه ټولنه

::۰۷۹۹۲۷۸۲۱۳

د مینې لیک

ژباړن:

محمود مرهون

عبدالغفور لیوال

دوشنبه د عقرب شپږمه ۱۳۸۷

کابل

ګرانې ليونۍ !

په سلامونو دې لمانځم ،

ښايي وپوښتې، چې دا ليک ولې درته ليکم؟ ځکه له خپل زړه څخه په زړه کې ناست محبوب ته ليک ليکل له رسوايي پرته بل څه نه وي، خو اوس يې درته وايم:

يوه ځوان دوست مې د نړيوالو عاشقانه ليکونو د ژباړو مجموعه را سپارلې ده، په هغې کې مې د نړۍ د مشهورو شخصيتونو د مينې ليکونه په خوږه پښتو ولوستل څو ډوله احساسات راته پيدا شول او چې احساساتو په سر واخيستم دا ليک مې پيل کړ.

تر همدې ورځې مې فکر کاوه چې د مينې ليک ډېر شخصي څېز وي مګر د ګران محمود مرهون له ژباړليو ليکونو پوه شوم چې د مينې په اړه بېلا بېل احساسات هم کله کله د يوه ښکلي شعر يا ادبي ليکنې په څېر ارزښت درلودلای شي. نو

ځکه مې رخه راغله چې زما د مینې درد او ستا لپاره هغه ټوله ښکلا چې زما په سترګو کې پټه ده، د خلکو له نظره پټه پاتې شي.
ګرانې!
ژوند د فیلسوفانو د نظر په څېر پیچلی نه دی، له یو ځایه پیل کېږي او یو ځای پای ته رسېږي، لکه د شنو درو مزل، چې هره ښکلې څوکه یې د عشق یوه شنه خاطره وي.
زه او ته، یوه ورځ د ګڼوونو ترمنځ څنګ په څنګ روان وو، تا مې پر اوږه سر ایښی او مادې له ملا لاس چاپیر کړی، په فکرونو کې ډوب، د مني باد ستا د تورو زلفو څو تاره زما پر مخ خواره کړي وو، لاره په وچو سرو- ژیړو پاڼو پوښلې وه هر کله به چې زموږ تر ګامونو لاندې ددغو وچو پاڼو د ماتېدو غږ راته زه به زما او ستا ترمنځ ژورې چوپتیا ته ځېر کېدم، ژوند لکه هماغه مزل چوپ دی، خو هاغسې خوږ نه دی د ژوند سکوت یا د مرګ بل نوم دی یا د دوو زړونو د یو ځای کېدو زیری.
هغه وخت چې خبرې یوازې په سترګو کې کېږي نو هیڅ قلم یې د لیکلو او کاغذ یې د وړلو توان نه لري.
ته پوهېږې!
عشق د لیکلو لپاره هېڅ نه لري، د همدې لپاره عشق نه تعریفېږي،هر چا مینه هغسې پېژندلې ده چې د خپل محبوب په سترګو کې یې لوستلې ده.

د مينې د ليکونو د ژباړو هغه کتاب چې زه يې ددغه ليک ليکلو ته اړ ايستم يو نوی سبک شو او زه پوه شوم چې هر چا ته خپله معشوقه تر ګرد دې نړۍ ښکلې او هر چا ته خپله مينه تر ټولو پاکه او سوزوونکې ده.
موږ کله چې زيږېږو تر هغه وخته چې مرو مينان يو، او هر څوک په دې خواږه حقيقت د اعتراف مېړانه، نه لري. موږ ولې د نورو عاشقانه ليکونه لولو؟ ددې لپاره چې د هغې مخاطب خپله پټه معشوقه ګڼو، او هر څوک چې ادعا کوي داسې مخاطب نه لري نو يا زړه نه لري ا يا دروغ وايي.
ښکلې!
يوه ورځ داسې هم راغله چې ستا لومړنی ليک مې تر لاسه کړ هغه د مينې ليک نه و، خو د هرې کليمې شاته يې د عشق يو خوږ اعتراف له ورايه نښېده، هغه ليک ددې لپاره نه وليکل شوی، چې يو څه افاده کړي، ددې لپاره هم نه و، چې له ما نه څه پټ کړي، بلکې داسې ليکل شوی و ،چې يوازې زه يې درک کړم او يوازې زه پرې وپوهېږم او همدا څه و، چې ماته يې ستا د مينې زيری راکاوه. هغه وخت ته مساپره وې، له ما دې پوښتلي وو، چې نه غواړې بېرته راشې زه پوهېدم، چې تا زما د مړينې تر بريده اضطراب او ناکراري احساسوله او له ورايه دې غوښتل چې درته وليکم :
راشه – راشه او . . .

عشق په لیکونو کې نه شي تعریفېدای، په دغو لیکونو کې د نړۍ ستر رومانتیست ویکتورهوګو، لوی موزیسین بتهوون او نورو نوابغو خپل قلم ازمویلی، زه باور لرم چې موږ د هغوی له لیکونو څخه هغومره خوند او مانا نه شو اخیستلای څومره چې د لیکونو اصلي مخاطبانو « د لیکونکو معشوقو» ورڅخه اخیستل، او همداسې ده د عاشقانه لیکونو پټه لوبه.

له همدې لیکه د هرې کلیمې شاته پټ درد به یوازې ته احساس کړې او ستا د لیک د هر توري تر شا پرته ښکلا به یوازې زه ښکل کړم، ځکه دا زما او ستا مینه ده او په دې کې اغیار ته ځای نشته.

کله چې ستا لیک راغی، په کاغذ کې ستا د رغوی عطر یوازې ما وپېژاند او د ځینو کلماتو د لیکلو پر مهال ستاد قلم لړزیدل ما احساس کړل بل څوک پرې ونه پوهېدل او زه د لومړي ځل لپاره د خپلې پوهې پر لوړتیا و ویاړېدم او دا دی د عشق غرور.

ستا د لیک په پای کې یو نوم وران شوی و، پر هغه نوم ستا اوښکه څڅېدلې وه، هغه نوم به د چا و؟ ستا که زما؟ نه پوهېږم خو یوازې زه په دې وپوهېدم چې ستا له ښکلو سترګو بهېدلې اوښکه ولې پر همدې نوم څڅېدلې وه، دا نوم و «مینه» !
ستا اوښکې نه غوښتل چې دغه نوم دې تر ما را ورسېږي، هغه یې وران کړی و خو څومره ساده وه ستا اوښکه، هېڅکله په

دې نه پوهېده چې دا نوم يې څومره ځلولی و، ايا زه نه پوهېږم چې چاته د ليک ليکلو پر مهال ولې له سترګو اوښکه راځي؟ څومره خوږه رسوايي! نادانه اوښکه په دې څه پوهېږي؟

يوه سندره!

په ياد دې دي؟ زما او ستا په ګډه يوه سندره خوښېږي يوه بېړۍ د اوبو په منځ کې روانه ده د اوبو په منځ کې د نيلوفرو د ګلانو په کوڅه کې لاروهي او پيغله غواړي ټوله له خپل مضطرب مين څخه ځار شي، غواړي د خپل معشوق ټول غم، درد او اضطراب په خپلو سترګو کې ور څخه غلا کړي يا يې په خپلو اوښکو ومينځي . . . دا سندره زما او ستا خوښېده او، تا په هماغه لومړي ليک کې ددې سندرې څو کرښې راته ليکلې وې، هېڅ بل لوستونکی نه پرې پوهېده، باور لرم چې هغه دې يوازې ماته ليکلې وو، او همدغې ځانګړنې ستا د مينې د پټولو مخه نيوله څومره ښکلې تېر و تنه!

عشق داسې دی لکه خوب او عاشقانه ليک داسې دی لکه د ليدلي خوب کيسه. د ليدلي خوب په کيسه بل څوک نه پوهېږي، او ما او تا چې ګډ خوب ليدلی ددغې کيسې په خوږو پوهېږو.

زما د همدې ليک په مانا به هم نور خلک نه پوهېږي، دا خوب ما ليدلی او دا خوب ما ستا لپاره ليدلی، که نور ور څخه خوند نه شي اخيستلای زما يې پرې څه!

خو زه يې له هر کليمې او هرې شيبې خوند اخلم، زه همدا اوس له ځان سره دا تصور وينم چې ته يې په هر توري پوهيږي، ور ته سره کيږي، ور ته ومسيږي ، ښايستو کې خندا وکړې او کله ښکلې – ښکلې وشرميږې. ځکه چې دا خوب ما ستا لپاره ليدلی او په کيسه يې زه او ته پوهيږو، دا خوب دې له نورو پټ وي.

او ته دې همداسې ښکلې وې

په مينه

ستا لېوال

مصطفی سالک

ځانګي!

زما د وجود پر کائیناتو د نغمو خورې ورې ځانګي!
د ښایست سر او تال دي مات مه شه.
سپین سترګی مي ګڼې او که مطلبي ، بې وقوف درته ښکارم او که لیونی ستا خوښه ده، زه مجبوریم بلکي بیخي مجبوریم . ستا دي په خپلو نوراني سترګو قسم وي،ستا دي په خپلو وریښمینو سندرو قسم وي زما الفاظ یوځل ولوله،ایله یوځل،وایي چي روحونه لکه د وجود سر او تال جوړه پیدا کیږي.یو دبل مینه او تکمیل وي،خو فلک غمازي کوي.یو یې په یوه زمانه کي دنیا ته راشي او بل په بله کي،لیده کاته یې وه نسي،زندګي یې زندان شي او یوه ورځ یې د ژوند سقراط د اجل شراب وسکي،بیانو تر محشره په لحد

کي د زړه داغ د انتظار څراغ و ګرځوي بيابه څه کيږي (والله علم).

کله کله په يوه زمانه کي راشي،خو يو يې د مشرق شي او بل د مغرب،دا ټپه يې انځور دی:

چي د ديدن نصيب يې نه وي
په يوه کوڅه کي سره وړاندي وروسته شينه

خوکله کله زمانه زرينه پېرزوينه وکړي او دواړه روحونه د يو چم ګاونډ وګړي يې کړي،ادم او درخو له همدوی نه و.

ته زما له وجوده جداشوې څانګه يې،خداي(ج) ته وګوره نيمګړی مي مه پريږده،تکميل راوبخښه،تر ځوابه مي د انتظار چاړه پر زړه خښه ګڼه.

غزن

د مینې لیک

اې د میني او لېونتوب لیکونو! اې د ځوانۍ او پاک لمنۍ لیکونو! تر اوسه ستاسو په لیدو لېونی کېږم او خوښي مي د خپل هوسناک وجود پر لوري وربولي. کله چي وغواړم یوځل بیا مو ولولم، پر ځنګنو مي لوېږم. ما ته یوځل بیا اجازه راکړئ چي هم هغه د خوښیو په کلونو کي واوسېږم او د هغو کلونو یوه ورځ د اوس په کال رانیسم. یو ځل مي پرېږدئ. هوښیاران او پوه خلګ په دې ښه پوهېږي چي زه څه وایم. پرې مي ږدئ چي یوځل خو پټ درسره وژړېږم .

(۱۷) کلن وم، بیلا بیلو خیالونو مي د خیال لمن نیولې وه، امید په خپل ښایسته او نازولي ږغ ماته زیری راکاوه او زما نازک او بې خبره زړګي ته یې دوکه ورکوله. د میني زړه وړونکي سپوږمۍ زما د زړه پر اسمان خپلي ښایسته او نازکي وړانګي شیندلې او زړه مي ستا له ښایسته نامه څخه پرته بل د هیڅ شي نوم تر خولې نه ایستی. زه هغه وخت تاته د مهربانه

خدای په څېر وم چي غوښتل مي د نړۍ ټولي خوښۍ ستا پښو ته دروغورځوم او تا د نړۍ ترټولو بختور څوک کړم. په هغه وخت کي زه یو سپېڅلی او تنکی ځوان وم چي نن مي له ټول غټوالي سره د هغه ماشومتوب سره په جنګ یم. اې د خیالونو، فکرونو او خوږو چورتونو خوږو ورځو! اې د خوښۍ او توانمندۍ وخته! اې هغو شپو چي د دوست او د ځیګر د ټوټې د لیدو په تمه تیري سواست! اې هغو ورځو چي ژوندانه مي د نړۍ ټولي خوښۍ غوښتې او هغو ورځو چي زړه مي په سپېڅلې مینه پسي سرګردانه او لیونی ؤ. څه به وسي که یوځل بیا زما پر لوري راسې او زما د زړه مات سوی او درزي درزي ور چي په چغو چغو پرانیستل کیږي او بیرته ترل کیږي، په ارامۍ سره د چغو وهلو څخه د تل لپاره بند کړې، یوه ښایسته موسکا پر ولوروې او د تل لپاره همدغه موسکا دلته پرېږدې. اې د ځواني کلونو! مګر ما ستاسو سره څه کړي ول چي په دونه تیزۍ راڅخه په تېښته ولاړاست.

اې د خوښیو ورځو! زه نور نسم کولای ستاسو پر وزرونو کښېنم او دځوانۍ په پراخ او خوږ اسمان کي والوزم.

نو بیا ولي مي اندېښني راته ډېروئ او زما د ستر ګو په وړاندي دونه ښایسته ځئ او راځئ؟ هر کله چي په یوه سپېڅلې ښایسته او غوړه ورځ د تیرو خوږو خوږو وختونو په سپینو، ساده او سپېڅلو جامو کي چي زما د سپېڅلي او نازولي میني ښایسته او نازک یادونه یې په لاس کي وي او په خپل ښایسته او نازک وجود زما پر لوري په نازکو او پستو قدمونو ورو ورو راځي، زه یو ناڅاپه ځان د هغې پښو ته ور اچوم، څونه ترخې او سوځوونکي تودې اوښکي بهوم؟

مګر په دې وخت کي له یو سپین ټوکر څخه پر ته چي اوښکي مي پرې وچوم بل هیڅ نه وینم .

خو څنګه چي ځواني تېره سوې ده، نو ښه خو دا ده چي یادونه یې هم له ځانه لیري وشړم. پرېږدئ چي چي د خزان ناځوانه باد مي د ځوانۍ د پسرلي ښایسته او نازکي پاڼې چي نور یې ژوند پاي ته رسېدلی دی او مړې سوي دي، له ځانه سره د مرګوني افق پر لوري یوسي. په دې فاني نړۍ کي زموږ څخه هیڅ هم نه پاته کیږي مګر پر ته له هغه شهکارونو چي موږ یې له ځان څخه پرېږدو. اندیښنو لاسونه سره ور کړي دي او د یووالي سمبول یې جوړ کړی دی. موږ هم لکه بې ځایه خیال له دې فاني نړۍ څخه لکه د یو

جسم له منځه تلونکې سایه ورکیږو او له ازل څخه د ابد پر لور ګام ږدو.

په مینه

لمړی لیک

(۱۸۲۰ـ جنوري) د یک شنبې شپه

زما ګراني او خوږې ادل!

ستاخوږو او ښایسته خبرو مي روح او زړه دواړه بل ډول کړل او اندېښنې یې را څخه واخیستې.

ته هر کار چي و غواړې زما په زړه ئې وکړې، کولای یې سې او هو رښتیا! که چیري نه پوهیدای چي ستا اورنۍ مینه به مي په مړژوانده بدن کي ساه پوکي نو په ډیري خوښۍ سره به مي ځان د مرګ و ارامي او هوسا غیږي ته ور اچاوه.

نه پوهېږم نن شپه چي غواړم بیده سم د تیري شپې په پرتله څونه فرق لري. زما ګراني ادل! تېره شپه مي له خپلو ټولو نازکو هیلو او سپیڅلو ارمانونو سره چي د زړه په ګوټ ګوټ کي مي پټ دي، د تل لپاره مخه ښه وکړه او مرګ راته د خوښیو او خوشالیو ناوې ښکاریده مګر پر دې ټولو سر بېره مي له ځان سره وویل :-

که هغه په رښتیا راسره مینه نه لري او که د هغې د میني او مهربانۍ وړ نه یم، مګر زما خوښي چي دهغې هیله او ارزو ده!؟ زه باید ولي مرګ ته هر کلی ووایم؟ ایا زه باید ژوند یوازي د خپل ځان لپاره وکړم؟ نه، داسي نه ده، ځان مي، روح مي او ټول وجود مي د هغې په واک کي دی. زه په کوم جرئت او کوم زړه باید د هغې د میني غوښتونکی واوسم؟ ایا زه خدای یا کمه پرښته یم؟ دا سمه ده چي زه له هغې سره بې اندازې زیاته مینه لرم. غواړم چي خپله ټوله هستي مي تر هغې ځار او قربان کړم. په نړۍ کي داسي هیڅ نسته چي زه دي یې د هغې تر یوې موسکا یا هیلي ځار نکړم.

ولي زما د ژوند یوازنی ارمان هغه نه ده؟ ښه، نو که چیري هغې ته زما مینه ارزښت نه لري او په اړه مي هیڅ فکر نه کوي نو زه لا ولي ژوندی یم ؟ اوه، یاد مي سول، که هغه زما سره مینه نه لري دا د هغې ګناه نه ده دا زما ګناه ده ځکه زه د هغې د میني وړتیا نلرم. زما دنده او وظیفه دا ده چي په هر ډول کیږي او هرډول کولای سم هغې ته خوښي ور وبخښم، نیکمرغي ور په برخه کړم، روح مي د هغې و سختیو او تکلیفونو ته سپر کړم، سینه مي د هغې و بدبختیو ته ونیسم او سر مي د هغې په پښو کي کښېږدم. زما یوازنۍ خوښي دا ده چي هغه کله کله

د خپلو تکلیفونو په وخت کې پر ما د مرستې ږغ وکړي.
ایا دا لازمې ده چې هغه مې د مرستې په مقابل کې مننه راڅخه وکړي.د؟ د هغې څه ګناه ده چې زه ورسره مینه لرم؟ ایا ادل هم مجبوره ده چې راسره مینه ولري؟ نه، هیڅکله نه. زه مې ځان ته هیڅکله دا حق نه ورکوم چې دا اسماني پرښته په دې مجبوره کړل سي. هغه کولای سي چې له ما څخه مې د لوبو اله جوړه کړي ځکه که د عمر تر پایه پورې دهغې او مینې لپاره یې سرښندنه وکړم او ټوله شتمني د هغې په پښو کې و غورځوم، بیابه مې هم هغه څه چې باید کړي وای نه وي کړي. مګر نن شپه هم د تیرې شپې په څېر خوب نلرم خو په دونه بدلون چې نن مې ډېره ستړه نېکمرغي خوب ته نه پرېږدي او پرون ستري بدبختۍ نه پرېښوولم. نن مې د امید سترګي بیا د خوښۍ پر لور ځلیږي. ادل! ته وواېه ایا دا رښتیا ده چې راسره مینه لرې؟ ایا کولای سم چې په دې خواږه خیال ونازېږم او له ځان سره و مسیږم؟ ایا ګمان نه کوې چې زه دي له دې خوندور فکره چې ټول ژوند ستا په څنګ کي تیروم، لیونی نسم؟ ایا زه په دې ډاډه واوسم چې ته به راسره په ګډ ژوند کولو کې خوشاله ئې؟ ایا ته هم زما داسې نمانځنه کوې لکه څنګه چې زه ستا نمانځنه کوم؟

اه! نه پوهېږم چې ستاسو لیک زه څونه خوشاله کړم او نه پوهېږم چې د تیري شپې له خبرو مو چې څونه مو پرې خوشاله کړی یم، څنګه صفت وکړم. له تا ډېر منندوی یم زما ګراني ادل! اې مهرباني پرښتې! غواړم چې په مخ کې دې ځنګون کت کړم او مننه مو وکړم. خدای(ج) دې مل سه! غواړم چې سترګې مې بندي کړم او د خوږو خیالونو په سپېڅلې غېږه کې شپه په خوښۍ سهار کړم. نور نو ته هم د خوب سپېڅلې پرښتې ته اجازه ورکړه او ښایستې سترګې دې د خوب په نیت پټې کړه.

ویکټور هوګو

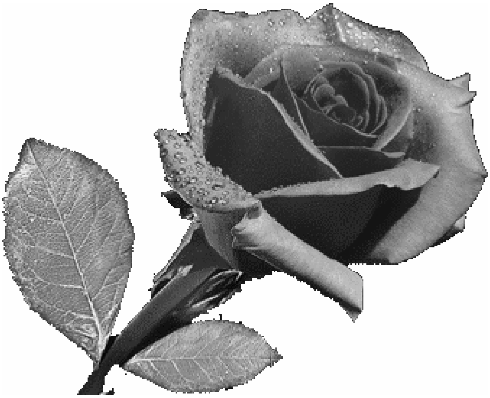

دوهم لیک

دوشنبه(۲۸-فبروري)

زما ګراني ادل! که چیري مي تېره شپه ستاسو په غوښتنه کار کړی وای او هغه لیک مي بیرته تاته درکړی وای کوم چي زه یې ډېر پرېشانه کړی وم، خو په عین حال کي رته ډیر په زړه پوري هم و ځکه له لوستلو یې پوه سم چي راسره مینه لرې، نو ډیر به نفستنګی سوی وای. په ډیري خوښۍ سره اقرار کوم چي ټولي سهوي او خطاوي زما دي او په ډیري پښېماني بخښنه درځخه غواړم. زه باید هیځکله تا ونه غندم ځکه چي یوازنی ځوک یم چي د زړه له تله مو باید نمانځنه وکړم او پر دې ټولو سر بېره تاسو باید ما هر کله له خپلو نوو بریالیتوبونو او پرمختګونو څخه خبر کړئ او خپلي هیلي او ارزوګاني مو را سره شریکي کړئ. مګر له تاڅخه یوه ګیله هم لرم. پوهېږم له نڅا سره دي ډېره مینه ده ځکه په وار وار دي

راته ویلي دي چي له (والس) سره ډیره مینه لرې نو بیا ولي نه ناڅې؟ څو ځله درڅخه غوښتنه سوې ده؟

تېروتنه مه کوه. وینې چې ما ستاسو په خاطر له میلو،جشنونو،نڅاوو او شپې ناستو څخه ستر ګي پټې کړي دي؟ دا په دې خاطر نه چي زه ځان ښندنه کوم. دا ماته هیڅ خوند نه راکوي او ځان ښندنه خو هغه وخت وي چي څوک له یوشي سره مینه ولري مګر زما خوښي هغه وخت وي چي تا په خپل څنګ کي وینم او داچي نڅا تا ته د ژوند د خوښیو ترټولو ښه خوښي دربخښي نو تا یوه لویه ځان ښندنه کړې ده. زه مو له ښه سلوک او نېک کردار څخه ډېر منندوی یم مګر هیڅکله مي دا هیله نلرله چي ته دي زما له لاسه پر ځان دونه غټ ظلم وکړې. دا رښتیا ده چي زه نه غواړم تا دبل چا په غېږ کي ووینم او په دې ډېر ځوریږم مګر زه مي بیا هم ځان ته دونه اجازه نه ورکوم چي ستا خوښي مي د ځان په خاطر درڅخه واخلم ځکه که چیري زما په زړه کي ستاسو په څېر له یو بل څه سره مینه وای، تاسو به هیڅکله زه له هغه څخه نه وای را ګرځولی. بیانو ولي ځان په تکلیف کوې! ولاړه سه و ناڅه! ځان خوښ وساته مګر هرڅای چي ئې،ما او زموږ ترمنځ رښتنې مینه مه هېروه! کېدای سي چي تر ما ښایسته ،باتجربه او ښه نڅېدونکي ځوانان ووینې مګر په

پوره جرئت ويلای سم چي يو به يې هم تاته زما په څېر سپېڅلې او پاکه مينه در نکړي. نه غواړم چي تاسو مي د زړه له پټو انديښنو څخه خبر کړم ځکه چي هغوی پای نه لري او له ډېر وخت راهيسي کله چي تا خوښ خوشاله ووينم، هغوی ټولي مي هيري سي. چي ستړې دي نه کړم؟.خدای(ج) دي مل سه! زما څخه څه مه پټوه. ما په خوله يا په ليکلې توګه خبروه. ماته دعا وکړه چي خدای(ج) ماته کاميابي،خوشالي،توان او صبر راکړي چي ستا د نه ليدو په وخت کي خسته نه سم. هيله مند يم چي دا ليک درباندي و نه غميږي. کله چي له ځانه سره فکر وکړم چي ته به زما سې نو خوښي مي د خپل ټول ښايسته وجود سره دمغزو پر کور بريد کوي. زما درنې ادل! ته رښتيا هم زما يې؟ که څه هم چي ډېر لوی مشکلات مي مخ ته لکه لوی غرونه ولاړ دي او زما پټه راتلونکې يې لا راته پټه کړې ده مګر بيا هم غواړم لکه اوم شارل په چغو چغو او په لوی زړه دا ووايم: ((خدای(ج)په خپل لوی ذات هغه ماته ډالۍ کړې ده او اهريمن زما څخه د هغې د اخيستلو توان نلري))

هې! چي خفه نسې. ځه خدای(ج) دي مل سه!

((ستاسو وفادار ويکټور))

دریم لیک

(۲۸_مارچ)

زما نازنیني ادل! راځخه غوښتي دي وه چي یو ځو توري درته ولیکم. اخیر څه غواړې چي درته و یې لیکم؟ ایا د میني یوه داسي کلیمه سته چي ما دي تر زرځله کمه درته ویلې او یا لیکلې وي؟ ایا غواړې چي یوځل بیا په چغو چغو ووایم چي درسره مینه لرم؟ مګر ته په دې نه پوهیږې چي د زړه خبره هیڅکله پر خوله نه راځي؟ که چیري درته ووایم ترځان او روح مي زیات درسره مینه لرم،کومه نوې خبره به مي نه وي کړې. ته په دې ښه پوهیږې چي زه مي ژوند او روح ته ترتا زیات اهمیت نه ورکوم. ځوځله درته ووایم چي کچیري مي ته ترټولو ستره نه بللای، هیڅکله به مي زړه په دونه آسانی سره تاته نه درکولای او روح او ژوند به مي په دونه

بېخارۍ سره تر تا نه جارولای. له همدې کبله به دي تل لمانځم. که له ما څخه کومه سهوه کیږي نو هیله لرم چي تاسو به زما له سهوي څخه ځکه نه خفه کېږئ چي په ساده توب اوپاکۍ مي ښه خبر یاست. زه مي ځان ستاسو څښتن بولم او یوازنی ښوک چي کوای سي ما له دې ستر نعمت څخه بې برخي کړي، تاسو یاست. تاسو په رښتیا هم ډېر مهربانه یاست. ستاسو ګاونډیان خو به مو نه ځوروي؟ هیله کوم چي له هرڅه چي درپېښیږي، خبر مې کړئ. زړه مي غواړي چي ټول هغه څه چي ستاسو لپاره مي له وسه کیږي، تر سره یې کړم. ته پوهېږې چي زه مو په زړه کي تاسوته څونه هیلي او ارزوګاني لرم؟ او ها، که چیري زه یوه ورځ ستاسو څښتن سم او که چیري یوه ورځ ستاسو سره په څنګ کي واوسېږم، په سبا یې زه په خوښۍ سره تیار یم چي له دې نړۍ څخه سترګي پټې کړم او بلي نړۍ ته ولاړ سم. څوک د دې حق نلري چي په ماپسي چوک وکړي ځکه چي یوه د خوښۍ ورځ د ټول ژوند سره هم نه سموم او تر ټول ژوند یې لویه بولم.

اې زما درنې محبوبې! ستاسو په اړه مي فکر کاوه ځکه زه مو په اړه ډېر چورت وهم. ته پوهېږې چي څونه مینه درسره لرم ؟ هیڅ داسي کار نسته چي زه یې ستاسو لپاره وه نه کړای سم. په پرله پسې توګه کوښښ

کوم چې د ژوند کولو لپاره ښه پوره تياری ونيسم نو له دې کبله هيله کوم چې مينه مو راڅخه و نه درېغوئ. غوښتل مي چې يوه بله خبره درته وکړم. ته بايد په دې خبره واوسې چې نور تا خلګ د جنرال هوګو د ملګري په توګه پېژني، نو بايد کوم داسي کار ونکړې چې خلګ يې درڅخه تمه نه لري. چاته اجازه مه ورکوه چې نوم دي په سپکه واخلي او يا په بدو سترګو درته و ګوري. کېدای سي چې ته دا فکر وکړې چې زه مي د پلار د لوړې رتبې په خاطر ډېر مغرور يم مګر خدای(ج)شاهد دی چې زه ستاسو له ميني پرته بل هيڅ شي ته ارزښت نه ورکوم او په دې نازيږم چې ته راسره مينه لرې.

دخداي(ج) پامان

څلورم لیک

(۲۶_اپریل)

ادل! یاد دي دي چي نن له هغه ورځي چي زما برخلیک ښکاره سو یو کال تیریږي؟

د(۱۸۱۹)کال د اپریل د میاشتي (۲٦) ماښام وچي د یوبل څنګ ته ناست مو یو بل ته د زړه راز ووایه.

څنګه چي ما مي په کمزوري زړه تاته زما بې انتها مینه درښکاره کړه، تا هم په ډیري سادګۍ سره په خپله سینه کي د پټي میني څخه پرده پورته کړه. رښتیا، زه په هغه ورځ د زمري په څېر زړور سوم. زړه مي ډېر ارام سو. داسي فکر مي کاوه چي د ټولي نړۍ پاچهي زما ده ځکه چي دا مي احساس کړه چي په دې نړۍ کي یو داسي څوک سته چي زما له دې خوار وجود سره مینه کوي. اوه رښتا، ستا دي په خدای(ج) قسم وي، رښتیا راته ووایه چي تا خو به هغه شپه هېره کړې نه وي. راته ووایاست چي تاسو هغه شپه نه ده هیره کړې ځکه زما غم، خوښي او هرڅه له هغې شپې پیل سوي

دي. زما ګراني ادل! اوس له هغې ښایسته او زریني شپې چې درست کائنات زموږ سره په خوښۍ کې نڅېدل، یو کال تېر سوی دی مګر په دې لږ وخت کې مي ډېر تکلیفونه ولیدل. پرېږده چې نن هغه راز چې هیچا ته مي یې د ویلو زړه نه کاوه، ته و وایم.
ادل! کله چې زموږ کورنۍ په دې خبري سوې چې زه او ته له یو بل سره مینه لرو نو پر دې خبره فیصله وسوه چې زه او ته باید یو له بله سره و نه وینو. زه به ستا په فکر په دې خبره څونه خوابدی سوی یم؟ په ډېر تلوار مي خپلي خوني ته ولاړم او په تنهایۍ کې مي له ځانه سره په هټ هټ وژړل. لمړی مي فکر وکړ چې باید د مرګ آرامي غیږي ته پناه یوسم مګر ستاسو ښایسته او نازنینه څېره مي مخي ته راغله، بیرته مي له ځانه سره فکر وکړ چې نه، زه باید ستا لپاره ژوندی و اوسم. په دې وخت کې مي پر خپلي بدمرغۍ ښه ډېر وژړل ځکه ماته ستاځخه لیري او ستاځخه پرته ژوند له یوه ترخه مرګ ځخه پرته بل څه نه ؤ. له هغې ورځې چې څه کوم، چیري ځم او چیري ګورم، یوازي ستاسو څېره ده چې د سترګو وړاندي مي دوري هوري کیږي او یوه د قیقه هم نسم کولای چې له یاده مو وباسم. هیله مند یم چې په هغه څه چې په دې لیک کې یې لولئ، خپه نسئ. ډېر زیات

خوشاله کیږم که ته هم خپل ټول هغه رازونه چي په زړه کي يې لرې، راته بې پردې کړې ځکه زموږ له ميني يو کال تيريږي، نو هيڅ امکان نه لري چي دا درست کال دي پر ته له کومي خوښۍ او غمه تېر سوی وي.

نن سهار مي درسره د خبرو کولو زړه ځکه ونکړ چي تاسو تر (۲۸)نېټې اجازه نه ده راکړې چي خبري درسره وکړم. پوهيږې چي دې نوي فرمان مو څونه په زحمت کړی وم؟ مګر بيا مي هم ونه غوښتل چي ستاسو خبره در ماته کړم او له امره مو سر غړونه وکړم.

شپه تر نيمايي اوښتې ده. ته به ښايي په خپلو نازنينو خوبونو کي پر کومو غرونو او رغونو ګرځيې مګر ستا بېچاره مين ځان ته د خيال وزرونه جوړ کړي او ستا د ميني په اسمان کي الوت کوي، تر تا ځان در رسوي او کله چي تا په نازنين خوب کي موسکۍ موسکۍ ويني نو په ډېر ډاډ او سکون سره دي پاسته او وريښمين وربښتان د ميني په سپيڅلتيا ښکلوي او در ته د تل پاتي ژوندانه دعا کوي.

خدای دي ساتندوی سه!!

ويکټور

پنځم لیک

اې زما نازنيني ادل! کولای سې چې راڅخه ناراضه واوسې. زه ټوله اونۍ ډير سرسام وم ځکه د هغي خوندوري شپې ښايستو او خوندورو خيالونو او يادونو مي هرڅه راڅخه هېر کړي ول .

هغي شپې ته ډيره ښايسته شپه وايم مګر له دې ستايني څخه ډېر په زحمت کيږم هم او د کينې اور مي سوځوي. ما نه غوښتل چي ته دي دونه ښايسته کميس زما څخه پرته د بل چا لپاره واغوندې او زما نه خوښيږي چي نور خلک دي ستا له ښايست څخه خوند واخلي .

وينې؟ داسي لړزې اخيستی يم . مه راباندي خانده. که چيري راباندي خاندې، دا د دې پخلی کوي چي هغونه مينه چي زه ستا سره لرم، ته يې زما سره نلرې. کله چي تا د نورو په مخ کي دونه ښايسته او فيشن سوې وينم، ته په دې نه پوهيږي چي په ما څه کيږي؟ يو ډول کينه مي له ټولي نړۍ سره پيدا کيږي چي تاته په حسرت

حسرت ګوري او ته په دې نه پوهېږې چې څونه بې مانا خیالونه او بې ځایه اندیښنې مي د مغزو میلمنې کیږي. زه تر هغو ټولو ځوانانو چې ډېر ښایسته نښیږي، بیخي کوچنی او ان هیڅ یم . له بله اړخه ستا ساد ګي او د هغوی په اړه بې پروایې هغه څه دي چې زړه مي را آراموي او ټول شکونه او ویري مي بېځایه ثابتوي. ته پوهیږې، کله چې ښایست او سادګي په یوه وجود کي یوځای کیږي، دا په حقیقت کي د ستر ذات یوه ډیره لویه کرشمه او معجزه وي. پوهیږې، ستا راکښون او جالبوالی په څه کي دی؟ د دې یوازنی لامل ستا سادګي او سپېڅلتیا ده. زما نازنیني ادل! دا د پرښتو صفت او پاک لمني تل درسره وساته ځکه له دې څخه پر ته د روح سپېڅلتیا او د میني پاکي له منځه ځي. د ځان په اړه دي داسي فکر وکړه چې ته د ښکلا،حیا ،سپېڅلتیا،سادګی او وفا یوه غوره نمونه ئې. ځکه ما ته د دې نړۍ په سر یوازنی ښځه د ځان لپاره غوره کړې یې او غواړم چې ټول ژوند مي ستا سره په څنګ کي تېر کړم چې زه په ډیري هوسایې سره دا خویونه په تا کي وینم .

دا کرښي چې لولې، بېهوده کرښي یې مه بوله. د ځان خیال دي ساته. ته ګوره، له کومه راهیسي چې ما مي خپل ځان پېژندلی دی، زه په دې پوه سوی یم چې تاسو

مي په زړه کي ځونه ځای لرئ. ته فکر وکړه، ددې لپاره چي دا په ډاګه کړم چي ستاسو وړ یم او کولای سم چي ټول ژوند مي ستاسو په څنګ کي تېر کړم، ماڅه کړي دي، څه کوم او څه غواړم چي وئې کړم؟

ته به په دې څه وخت پوه سې چي ځونه مینه در سره لرم؟ زما ګراني ادل! کله چي دا را یادوم چي در سره نڅېدلم، په غېږ کي به مي نیولې، خپلي سینې ته به مي رانږدې کولې او له ځانه به پردی کېدم نو روحاً ارامېږم او ځان د نړۍ د سر تر ټولو خوښ سړی بولم. رښتیا، زه او ته ولي باید جلا واوسو؟ څه کیږي چي ته د ژوندانه تر پایه زما په غېږه کي په ناز ناز خوبونه وکړې؟ موږ خو کومه ګناه نه کوو.

ادل! هیله کوم چي راته ووایاست. پر دې به څوک بد وایې چي یو خاوند دي خپله مېرمنه له خپلي سینې سره جوخته نیسي.

دا د خوښۍ وختونه ولي تیرېږي؟ عجبه ده. دا وختونه له درستي نړۍ څخه تیریږي. دې ته نه د عقل بندونه لویږي نه د زور. ته دې خوښۍ ته ګوره! د نړۍ د شتمن او زور ور کس تر څنګ په بېخارۍ سره په خندا خندا تیریږي مګر تر اوسه داسي کوم ځواک نه دی پیدا سوی چي دوی دي را وګرځوي. رښتیا، دا خوښي چیري

درومي؟ ددې کوم کور یا ځای چاته معلوم دی؟ په دې نړۍ کې به کوم داسې څوک وي چې تښتېدلې خوښي دې بیرته راستنه کړي؟

وینې، چې له شکایتونو پرته مې له خولې بل څه نه راوځي. پوهیږم چې خوښۍ او نیکمرغۍ مې ستا په لاس کې دي، نو هیله کوم چې ماته مې خوښي او نیکمرغي بیرته راکړې. هیله کوم چې لیونتوبونه مې و بخښې. خدای(ج) دې مل سه! زه بینوا او وارخطا یم. زړه مې مه زهیروه. مینه راسره وکړه. روح او ژوند مې ستا دي.

وینې، چې تر هغه مې اوږد لیک چې تا غوښتی وو، درته ولیکی. که مې له دې کاره خوښه سوې ئې نو ته هم ماته همداسې لوی لیک ولیکه .

خدای(ج) دې مل سه ،ته وا دا اوږد لیک به تر پایه ولوستلای سې که څنګه؟.

اتم لیک

(جمعه- (۹) اګست)

اي زما درنې محبوبې! وخت ډیر لږ دی. شپږ بجو ته یو څه وخت پاته دی. ما مي ماښامنۍ خوړلې ده. ورځ مي په خورا زړه تنګۍ تېره کړې ده. هرڅونه کوښښ چې مي وکړی څو ژر یو لیک درته ولیکم، و نه توانیدم. هیله کوم چې یو څه مي تشویق کړې. زه نور نسم کولای چې ستا څخه لیري والی وزغمم. نږدې ده چې د صبر او زغم لمن مي له لاسه ایله سي. نو هیله کوم چې یو څه ډاډ راکړې او تشویق مي کړې.له تیرو دریو میاشتو څخه زه پوه سوی یم چې ژوند څه شی دی مګر اوس باید چې څه وختونه په زحمت او تکلیف تېر کړم ځکه چې ستا څخه لیري یم مګر کله چې یو کال تر مخه وختونه را یاد کړم نو د هغه وخت خوښۍ مي و ستر ګوته جګې ودریږي او را یادیږي مي چې په ارکو او بورک لارن کې به ګرځیدلو.زه د هغه وختونو په اړه فکر کوم چې په کوچنۍ پاروهونکې کښتۍ کې به ګرځیدو او ما به د هغې کوچنۍ کښتۍ په چلولو چې ته به پکښې سپره وې، ځان د

نړۍ د ټولو ییړۍ چلوونکو استاد احساساوه او فکر مي کاوه چې د ټولي نړۍ چلوونکی زه یم. زه تل د هغو سهارونو په یاد را ویښیږم کوم چې ستا سره په سترګو کېدو به پیل کېدل. کله چې مي د غه ښایسته او نازولي یادونه د مغزو د یاد د خوني ور په خپلو نازکو لاسو په ناز ناز ټکوي نو ځان مي په ځان کي په چغو چغو ناري وهي چې ته څه سوې، ته ولي زما څخه جلا سوې او ولي زما څخه لیري ولاړې. زه دي یوازي ولي پرېښودم مګر ییر ته مي د امید ناوې په مخ کي ودریږي او راته وایې چې د هر غم په پای کي خوښي سته، لکه د هر شپې پسې چې سهار راځي او زه یوځل بیا حسوم چې زه یوڅوک یم.ادل! خدای دي هغه وخت ژر راولي چې موږ ګډ ژوند پیل کړو. بخښنه غواړم چې وایم (موږ) ځکه زه درڅخه د میني تمه لرم نو ځکه وایم. رښتیا، هغه به څنګه وخت وي چې موږ د تل لپاره د یو او بل سو او ګډ ژوند پیل کړو، هو رښتیا، موږ به څنګه ژوند کوو؟

ادل! غواړم چې د عمر شل کلونه مي په دوو هغه میاشتو بدل کړم چې ما نور هم لوی کړي او ستا سره د یو ځای کېدلو جوګه سم خدای(ج) دي مل سه زما درنې پرښتې.

له همدې ځایه دي مچوم.

((ستا وفادار ویکټور))

نهم لیک

(جمعه- (۱۴) اکتوبر)

زما نازنیني ادل! زه کله کله فکر کوم چې زموږ نیکبختي ځونه نږدې ده او له دې وروسته به هیڅ شی زموږ د لیرې والي سبب نسي. فکر کوم چې ژوند ډېر ښه دی او کله کله خو فکر کوم چې زه دا هرڅه خوب وینم. کله کله مې تیر دوه کلونه او یو کال له هغه مخکې را په یاد کړم او له ځانه سره فکر کوم چې زه هغه وخت ځونه بدبخته وم او نن ځونه نیکبخته یم.

کله کله په زحمت سره هغه وختونه را یادوم چې ستا په مازې لیدو به مې ځان خوښ ساتی او هغه وختونه کله چې به مې ته په کوځه کې د ګرځېدو او راګرځېدو په حال لیدلې. رښتیا، هغه لمن چې تا به اغوسته، زما ډېره خوښېده او رښتیا، هغه وخت به زما تر ټولو ستره نیکمرغي په دې کې وه چې ته به مې څو لحظې ولیدې. کومه ورځ چې به مې په وېره او لړزه ستا سره د دوو خبرو جرئت وکړ نو په هغه ورځ به

مي ځان د نړۍ تر سترو امپراطورانو هم ستر باله او دا خوښۍ مي هم ډېري لږ په لاس راتلې.

څونه د خوښۍ ځای دی! دا ټولي خبري تیري سوي دي. په راتلونکي کي به څونه خوښۍ لرم؟ اوس هیڅ شی او هیڅ څوک نسي کولای چي موږ له یو بل څخه جلا کړي. هیڅوک نسي کولای چي زموږ د میني او زموږ د یو بل نازوني مخه دي ونیسي. زه بیا بیا دا وایم چي زه رښتیا هم ډېر نیکمرغه یم او ما تر اوسه دونه ښه کار نه دی کړی چي زه دي د دونه نیکمرغۍ وړ وګرځم. میني مي زړه او حواس راڅخه خپل کړي دي او نه پوهېږم چي څنګه مي خپل احساسات درته بیان کړم ځکه هغه څه چي زه حسوم، د هغوی لپاره زه لفظونه نه لرم او هغه په دغه کوچنۍ ژبه چي زه ئې لرم نه بیانیږي ځکه هغه یوازي احساس دی او داسي یو احساس چي څوک یې حسوي، بیانولای یې نسي. دا داسي څه هم نه دي چي زه یې په قلم ولیکم. زما درنې ادل! که په رښتیا هم راسره مینه لرې نو له خپل زړه دي په دې اړه و پوښته. خپله به پوهه سې.

اې نازنیني پرښتې! زما او ستا مینه د دې لپاره یوه ښه نمونه ده چي دا ښکاره کړې چي تل غوښتنه په خپل ذات کي یوه لاسته راوړنه ده.په څو میاشتو کي زه په دې وه توانېدلم چي د نیکمرغۍ په لار کي هغه غټي ډبري چي و

نیکمرغی ته يې زما د رسېدو لاره ډب کړې وه، له لاري ليري کړم .هغه څوک چي ستا په څېر پرښتې سره مينه ولري او په دې هم پوه سي چي ته هم مينه ورسره لرې، هغه ته به په نړۍ کي داسي څه وي چي ستا لپاره يې ونسي کولای؟.

زما نازولي پرښتې! خدای(ج) دي مل سه! ستا نېکمرغه دوست دي مچوي او په فکر کي دی چي ته به څنګه شپه تير وې او اوس به څنګه يې؟

ويكتور

۱۵/مارچ/۱۸۲۲

د تیري ورځې د ښایسته سهار او یوه ورځ مخکې له پروني سهاره او د براهې ښایسته ماخستن څخه وروسته نن له کوره نه وځم او ارومرو یوڅه درته لیکم. پر دې سربېره زما ښایستې ادل! زما نازنینې ادل! څه خو نه لرم چې درته وېې لیکم.

خدای دې نه کوي، دا دوې ورځې کېږي چې په دې چورتونو کې یم چې داسې نه وي چې زموږ دا نیکمرغې لنډمهاله وي او هر څه مو تالا ترغې سي. زه فکر کوم چې زما دا د نیکرمرغۍ احساس مځکنۍ نه دی. ځکه چې زه دا ملکوتې احساس تر اوسه نسم درک کولای. زما ادل! ته تر اوسه په دې نه پوهېږې چې ما مې ځان څه شي ته تسلیم کړی دی مګر عجبه دا ده چې ایا زه خپله پوهېږم؟ کله چې کمزورې وم، فکر مې کاوه چې ځان مې ارام کړی دی. څنګه چې مې ځان نااميدۍ ته سپارلی ؤ، فکر مې کاوه چې زه باشهامته یم مګر په اصل کې مې ځان تسلیم کړی ؤ .اه ... پرې مې ږده چې ځان مې د یوې خاشې په څیر ستا په پښو کې چې دونه مهربانه او سپېڅلې یې، در واچوم. ما فکر کاوه چې د ځان او شتمنې په له لاسه ورکولو به هم تا خپله نه کړم مګر تا -زما سخاوتمندې پرښتې! -خپل هرڅه تر ما قربان کړل .

ادل! ایا پوهېږې چې ستا ویکټور تیرې اته ورځې په څونه زحمت او تکلیف تیرې کړې دي .

له ځان سره مې فکر کاوه، که چیرې مې د پلار لیک د امید لمن په غوڅه توګه زما له لاسه خطا کړي نو یو څه پیسې به پیدا کوم او له تا سره به د فرانسې تر پولې اوړم، یو داسې ځای ته به په ګډه ځو چې چیرې زموږ د ژوند کولو لپاره هر څه تیار وي، داسې څوک نه وي چې زموږ د دوستۍ مخه ډب کړي او کله چې زه او ته د فرانسې له پولې د یوه میړه او میرمنې په نوم واوړو نو په یوه داسې ځای کې به استوګن کیږو چې د هیڅ چا لاس موږ ته نه رسیږي. ورځ به په یوه کوچنۍ کښتۍ کې په شنو اوبو کې ګرځو را ګرځو او د ستر ښتن له ښایسته تخلیق او لاهوتي نړۍ څخه به خوندونه اخلو او شپه به د یو څپره لاندې له ټولې نړۍ څخه جلا د پاک خدای(ج) تر ښایسته او شینکي ، مهربانه او مینه ناک اسمان لاندې د یو بل په غیږ کې د لافانې نړۍ په هیله او خیالونو سبا کوو او څنګه چې نن مو پرون کړی، هم هغسې به سبانن کو .

مګر زما سپېڅلې ادل! فکر و نه کړې چې زه له دې ټولو نیکمرغیو سؤاستفاده کوم. البته ته به هم ښایې دا ډول بې مانا فکرونه نه کوې چې په سبب یې زه ځان ستا په وړاندې کوچنی حس کړم .

ادل ..ادل! زما څخه نفرت مه کوه. ما مه تحقیروه. زه ولي دونه کمزوري یم او ته ولي دونه عالیقدره ئې؟ ته یوازي یوځل زما د خوښیو زما د ارمانونو او زما د یوازي والي په اړه او زما د پلار د ځواب په اړه فکر وکه. ته هغه نجلۍ یې کومه چي زه فکر کوم که یې له پریښتې سره تشبیه کړم نو یا به له هغې سره په ټول پوره راخیژي یابه پر درنه وي. ستر خالق ته د خلقت له هره اړخه پوره کړې ئې ځکه ته هم تحمل کوونکې او صابره یې او هم ده یوه داسي نازک زړه څښتنه چي په ډېره وړه خبره ډیر ژر پخلا او هم ډیر ژر خوابدې کېږې. اه زما سپیڅلي ادل! زما دا خبري کوم ساده الفاظ مه بوله بلکي ستا د میني لمبې په حقیقت کي له یوې ورځي څخه بلي ورځي ته زما په زړه کي ډیریږي او زه له هغه ورځي بیریږم چي خدای مکړه ته به مي یوازي پرېږدې. زما زړه به د دې زور ور اور له کبله ایره ایره سي.

زه مي له ټولي هستی سره سره ستایم. که چیري زما ټوله هستي ستا نه وای نو تراوسه به زه پر همدې حالت نه وای پاته او وخت به لا له منځه تللی وای .

زه به لا په دې فکرونو کي وم- زما ګراني ادل!- چي لیک یې راته راوړ. هغه لیک چي خوښي او یا به یې برعکس خپګان را په برخه کاوه .که چیري په رښتیا مینه را سره لرې نو ارومرو به پوهېږې چي څونه به خوشاله سوی

یم. په هغه څه چي زه پوهیږم ښایي چي تا به هغه احساس کړي وي نو ځکه یې له تشریح تېرېږم .

ادل! موږ له خوښۍ پر ته دې احساس ته کوم بل نوم ولي نه لرو؟ ایا له دې کلیمې پر ته موږ بله تر دې ښایسته کلیمه نه لرو چي ددې ښایسته احساس لپاره یې و کاره وو؟

یو داسي ناڅاپه خوښۍ زه له خپل طبعي حالته ایستلی یم او تر دې دقیقې چي لیک در ته لیکم، د خوښۍ له لاسه په ځان نه پوهېږم. کله چي مي په فکر کي را ګرځي چي دا خو به خوب نه وي، نو له ډیري ویري و رېږدېږم .

اوه ..ته اوس زما ئې. بالاخره ته زما سوې، په ډېره چټکۍ، بیخي د څو میاشتو په اوږدو کي او په ډېره چټکۍ سره. ښایي زما سپیځلې پرښته زما د غیږي میلمنه سي، په خپل دې کور کي د ناز خو بونه پیل کړي او په ناز ناز په یوه ښایسته زمزمه له خوبه وپاځي ، له نن څخه وروسته به د هغې ټول خیالونه،خوښي خوشالي، د هغې موسکا او خندا ټول زما سي. زما درنې ادل! له نن څخه وروسته به زما ټول وخت، زما هستي او نیستي، زما خندا او موسکا، زما ژوند او مرګ ټول ستا وي او سر له اوسه څخه ته په ما اړه لرې او زه په تا.

زما درنې ادل! ما به خدای(ج) ته څونه زارۍ نه وي کړي چي تا زما د روح او وجود په بدل کي ماته را کړي؟

اه، زه څونه نیکمرغه یم. خدای(ج) ماته څونه نیکمرغي را په برخه کړه. خدای (ج) دي مل سه! زما درنې پرښتې ادل! وریښتان دي ښکلوم او خپل کټ ته خیژم. که څه هم درڅخه لیري یم مګر په خوب کي خو دي لیدلای سم. ښايي ډیر ژر مي څنګ ته راسې. خدای(ج) دي مل سه! ستا څښتن، چي ډیر ژر به دي په غېږه کي ونیسي، چي ستا د اخیرت او دنیا دواړو خیر غواړي.

ستا ویکتور

په تېره يوه پيړۍ کې
د نړۍ له (۱۸۰۰۰)د مينې له ليکونو څخه

ژوليت

دوشنبه ۱۲ بجې

ستا ډېر مننداوی يم. اې زما معبوده! زما ښايستې شهزادګۍ! زما هرڅه! زما د سترګو رڼا!

د خدای(ج) دربارته شکر کاږم او ستا څخه هم ډېره منه کوم ځکه چې هغه نه هېرېدونکې شپه تا او ستر ښتن ماته را په برخه کړې وه.

هغه ښايسته شپه...هغه ابدي شپه، هغه د خوښۍ او خوشالۍ نيکمرغه د نوروز(کريسميس) شپه، ويکتهوره پوهيږې چې څه وايم؟

هغه ښايسته شپه...هغه ابدي شپه، هغه د خوښۍ او خوشالۍ نيکمرغه د نوروز(کريسميس) شپه، ويکټوره پوهيږې چي څه وايم ؟

هدف مي دا دی چي ستا د کشش او جاذبې قوه ستا په ښايسته او خوندور قلم کي ده.

ستا دا زور ور او جادوګر قلم دی چي زما زړه يې په زور سره په خپله مينه کي راوستلی دی.

ستا توان ستا په قلم کي دی او زما توان زما په زړه کي دی مګر فرق په دې کي دی چي زما زړه زما له مرګه سره مري مګر ستا قلم تل پاته او لافاني دی.

نو له دې کبله د ميني په ميدان کي...

په دې اسماني او لاهوتي سيالۍ کي ښايي زه پر تا بريالۍ سم .زه پر تا کاميابه کيږم او تا تسخيروم مګر :

يوازي په مينه کي...

په مينه کي زه غالبه او ته مغلوب کيږې.

ښايي پوښتې به ولي؟

ځکه زه په دې پوهيږم چي ستا سره بايد چي څنګه مينه وکړم.

پوهيږې چي زه بايد تا څونه ، او تا د قلم نابغه او قهرمان وستايم...

ستا د زړه کيلي زما څخه ده

هغه زرینه کیلي یادوم کوم چي د فرانسې د ټولو پیمخو ښځو ځخه یوازي زه د هغې په پیدا کولو بریالۍ سوم.
ژولیت

پنجشنبه ۱۲ بجې

ويکتوره! زه نېکمرغه يم...

هغه څه چې زه احساسوم، د هغو له رويه يوازې دا ويلای سم چې زه نېکمرغه يم او بس.

مګر ډېره عجبه دا ده، هغه سپېڅلی احساس چې زه لرم، د هغه د بيانولو لپاره الفاظ نلرم او زه مې د دې ناتوانۍ څخه چې نسم کولای خپل احساس بيان کړم، ډېر رنځ وړم ځکه زه نسم کولای چې نيکمرغي مې د فرانسې او ټولې نړۍ و ښځو ته بيان کړم.

مګر پر دې سربيره بيا هم ډېره خوښه يم ځکه چې په دې ښه پوهېږم چې ته په خپل نه ستړې کېدونکې او نابغه فکر زما په ناويلې رنځ او تکليف پوهېږې. ته کولای سې چې زما هيلې او اميدونه په رښتيا بدل کړې. ته کولای سې په ډېرې آسانۍ سره زما و خيالونو ته د عمل جامه ور واغوندې.

زما ويکتوره! ما ته ښکل کړې.

دا زما شونډان نه ول چې ستا داغونکې، شرابي او ساه بخښونکې شونډان يې ښکل کړل.

دا زما زړه وو،زما تږی زړه ،هغه زړه چې تا د خپلې مینې په جال کې راګېر کړی دی.

بیا هم تا د زړه له تله ښکلوم. یوځل، بیا سل ځله، بیا او بیا....

یکشنبه ۸ بجې

آیا هغه شپه ښه دربانديي تېره سوه ؟

زما دروند معبوده! زما څخه خو د هغه ښایسته او خوندور ماخوستن په اړه مه پوښته، رښتیا هم ما یو ډېره له خونده ډکه او خوږه شپه تېره کړه. که رښتیا راباندي وائې، هغه شپه زما لپاره یوه نه ختمېدونکې ، تل پاتې او سپېڅلې شپه وه.

زه نه پوهېږم چي دا سپېڅلې شپه په کوم نامه یاده کړم چي د عظمتونو څښتن، د برمه ډکو ستورو څښتن، د فریبکاره اسمان څښتن او ددې ستري ختمني کرې څښتن زما ستر آرمان او زما د خیالونو شهزاد زما غیږي ته را واچاوه.

زه له څونه وخته د انتظار په انګار کي سوځېدم .

له څونه وخته مي د خوبونو په تاج محل کي د خیالونو پر نیلیو سفر کاوه څو دا ده هغه شپه راغله.

هو، هغه تل پاتې او نه هېرېدونکې شپه. په هغه شپه په کومه چي ډاکټر راته وویل چي تر زړه لاندي مي یو بل موجود وجود موندلی..

د خوشالۍ،خوښۍ او نیکمرغۍ له زوره مې چې د وجود رګ رګ د نفس ساه ساه او د خیالونو ځپه ځپه مې یې نیولې وه، یوه لویه چیغه تر خوله وخته. ومې ژړل، ومې خندل، لیونتوبونه مې وکړل.

هغه ماته په حیرانتیا کتل.

مګر هغه په دې نه پوهېدی چې د مینې مېوه ځونه خوږه او په زړه پورې ده، هغه نه پوهېدی، هغه د دې توانایي نه درلودله چې زما تل پاته او لاهوتي احساسات په هغه رنګینه شېبه کې درک کړي.

اف، دا زه څه وایم؟

زما سپېڅلې ځښتنه! ستره خدایه! کاش زما فکر ته داسې الفاظ راتللای چې ما مې خپله نیکمرغي په بیانولای سوای ...

غوږ سه ویکتوره!

زما تر زړه لاندې یو بل ویکتور د ودې په حال کې دی مګر پام چې دعوه په ونکړې. دا بیخي زما خپل ویکتور دی. دا زما ویکتور دی،یوازې زما. دا ویکتور زما څخه هیڅوک نسي اخستلای مګر تا و نه ویل چې ته څنګه، ایا له دې خواږه اعتراف څخه...له دې مقدس زیري څخه ...خوشاله سوې که څنګه ؟..

خیر دا په ما اړه نلري چې ته خوشاله سوې که یا ...

دا زه یم چې نیکمرغه یم،دا زه هغه هیله منده یم چې هیلي مې تر سره کیږي ،زه درسره مینه لرم ،زه مې په ټول توان او طاقت سره دا خبره کوم ،هغه څه چې زما په وجود کې د موجودېدلو په حال کې دي، هغه همدا ستا(ویکتوره!) مینه ده ،بس یوازې همدا ستا مینه...

یوازې ستا ژولیت

سارا بهارت

په دې وخت کې چې زه تا ته دا لیک لیکم، ته چیرې ئې؟

اې زما د زړه د نړۍ پاچا! ته په دې غمجن او تور مخي ماښام کې چیرې ئې؟

ستا پیغام...

ستا هغه له میني او شوره ډک لیک، پوره یو ساعت وړاندې زما لاس ته راغی.

هو، پوره یو ساعت وړاندې.

څه خزان وهلی او غمجن وخت ؤ مګر څه تل پاتې، له خوښیه ډکي او نشه کوونکي شیبې مي را په برخه سوې. هیله مي درلوده چې د ژوندانه دغه ښایسته او ښې شیبې ستا سره او ستا د بازوګانو په کړی کې و اوسېږم...

هیله مي درلودله چې کاش په دې وخت کې ستا مخ ته ناسته وای او ستا ښایستو سترګو ته مي کتلای او په مینه مینه

مي په ستر ګو ستر ګو ستا د زړه په غوږ د خپلي لافاني ميني زمزمې
در اوريدلای، ستاليک...

هغه څو موزوني ښايستې او سر شاره کليمې چې مي
چې د ميني په رنګ او د حيا په اوبو پرېول سوي وې څو ځله د ميني
په جوش او خروښ ولوستلې...

هو، ومي لوستې او بيا مي هم ستا په ياد ولوستې، ستا د
را يادولو په خاطر مي ولوستې. په يوازي والي او له خلګو څخه
ليري مي چيري چې ستا له يادونو او خيالونو څخه پر ته بل څوک
نه ول راسره، و مي لوستې، او د هغي خوني دننه چې د تل په څېر مي
همرازه او ملګرې ده، چې د خوښۍ او خپګان دواړو پناه ګاه مي ده.
هلته چې په سکوت کي ستا له يادونو او خيالونو څخه پر ته بل
هيڅوک نه راسره او سيږي، هلته مي ولوستې.

ګرانه!

اې سپيڅلې او مقدسه دوسته چې د ميني د اور بڅري
دي تل زما د زړه په مجمر کي له ډيره زوره لمبې جوړ وي! پاريس
ستا په نه شتون ماته د ړندو په ښار بدل سوی دی، په ښار کي له
ژوندي لاښونو څخه پر ته نور څه نسته او له يخو سوو مړو پر ته خو
ما بل هيڅ شی نه دي ليدلي.

مخکي له دې چې زه تا و پېژنم...

مخکي له دې چې ستا روح بخښونکي او ښکاري
ستر ګي زما له ستر ګو سره وجنګيږي او په هم هغه لمړيو شېبو کي

مې د زړه ښکار وکړي ،دا ځای دا له ډیرو باره ډک او ناارامه ښار ماته له برمه ډک پاریس ؤ او ما هغه لکه جنت داسې احساساوه مګر اوس راته دا ملکوتي جنت په یوه بې پایانه صحرا بدل سوی دی..

هو، هغه بې پایه صحرا چې ترې د وتلو هیڅ لاره نه تر سترګو کیږي. ماته نور دا ښار له غم ،بېلتون او ناکامۍ څخه ډک ښکاري...

ژوندی پاریس نور مړ سوی دی، هغه اوس د هغه خراب سوي ساعت په څېر دی چې عقربې ئې ماتې سوي ،ګرځند یې له حرکته لوېدلی او له ټک ټوک او چلیدو څخه لویدلی وي،د هغو شېبو انځورونه مې چې د یوبل په څنګ کې مو تیري کړې دي، دسترګو په وړاندې نور د پیکه کیدو په حال کې دي.

هو، زه اوس د تیرو یادونو او د خپلو لیونیو یادونو له مخې دا په پوره ډاډ احساسوم چې ته زما نیم نه بلکې پوره ژوند یې او زه تا ته زما په څنګ کې دا وسېدو لپاره ډېر ضرورت لرم.

ستا خبري...

ستا جادوئي خبري او ستا کوډګره لهجه– که چیري په زهرو لړلي ،ترخې له عصبانیت او لیونتوبه څخه ډکې هم وي– کولای سي زما ټول غمونه ،زما ټول تکلیفونه او بې پایه اندیښنې راڅخه واخلي ...او زړه مې د خوښۍ او خوشالۍ په شګوفو کې و نغاړي.

زما هنر...

دا هنر چي نور سترړی سوی دی او ستا د ښایستو خبرو له سپیڅلو سینو څخه اوبه کیږي او ستا د سپیڅلي میني په معصومه او مهربانه زانګو کي رالویږي او وده کوي.

زه دغو دوو ته...

ستا خبرو او سپیڅلي میني ته لکه ژوند چي لمر او هوا ته ضروت لري، ضرورت لرم.

زه ستا و پاروونکو مینه ناکو او سپیڅلو خبرو ته تږې تږې یم،لکه څنګه چي د ورځې په بیلا بیلو وختو کي اوبو او خوراک ته ضرورت لرم، هم هغسي زه ستا د خبرو د سپیڅلي چینې د اوبو تږې یم.

او زما په سینه کي د ابل سوی اور...

دا یونه د نه زغمېدلو اور دی..

ستا خبري او الفاظ – زما د روند معبوده! – زما غذا ستا، لیدل او کتل زما د ژوندانه خواږه نشه کوونکي شراب دي..

او ستا وجود....ستا سپیڅلې مینه او ستا هستي او نیستي زما هر څه دي.

ستا سارا

لودو یک فن بهوون

د جولای شپږمه (۱۰۸۱)

زما پرښتې.

اې زما وجوده ...او زما هرڅه...

نن په دې لیک کې ...دا لیک چې د خپل زړه په خوښه یې تاته لیکم، یوازې غواړم چې یو څو کلیمې ...یا څو جملې درته ولیکم.

ته په دې ښه پوهېږې چې زموږ د ژوند شېبې په پرله پسې توګه په ډېرې تیزۍ سره تیرېږي، تل پاته والی یې له منځه ځي او د هرې ورځې او شپې په تېرېدو سره موږ د سکوت او ابدیت د ښار و وره ته یو بل ګام هم ورنږدې کېږو.

ایا د افسوس ځای نه دی چې موږ مو له مینې ډک زړونه اندېښنو ته و سپارو؟.

مګر ته ولې دانه وایې زما شهزادګۍ..

چې ایا هیڅ یوه مینه کولای سي له قربانۍ،سر ښندنې او نفسي خواهشاتو پر ته بریالۍ سي؟

که چیري داسي وي نو بیا د نړۍ هیڅ ځواک زموږ په مینه څه نسي کولای او د هیچا په وس کي نه ده چي د دې خبري په اړه چي زه ستا یم او ته زما ئې، څه وکړي.

اې د کائیناتو سپیڅلي پرښتې!

فطرت ته...

او په هغه کي نغښتي جلا او پرتم ته وګوره! ځان ته په دې اسماني اعجازي انځور کي تسکین او ارام پیدا کړه
.

زه په دې ګواه او شاهد یم چي ته– زما سپیڅلي میني!– چي د ژوند د ډېرو ښکلې رڼا مي ئې، په پرله پسې توګه د ژوند له ناخوالو او له هغو ناویلو او نه ویل کېدونکو ناخوالو څخه رنځ وړې او ځوریږې کوم چي ستا د سینې په مجمر کي بند زړه دي در سوځوي.

مګر که چیري موږ و کولای سو چي ګډ ژوند وکړو، همدا سبا یو دبل سو، یو وجود سو نو ایا دا تکلیفونه او زحمتونه به لږ نسي؟

زړه مي له خبرو څخه...

له هغو خبرو څخه چي باید ستا سره یې شریکي کړم، ډک دی مګر په ډېر تاسف سره باید و وایم چي داسي ښېې راځي چي په بېخي تکلیف سره تر خوله یوه کلیمه باسم..،مګر کلمات –دغه ساده الفاظ– نسي کولای چي زما

د ډک زړه ترجماني وکړي او دا ساده الفاظ ددې چاودېدونکي زړه هیڅکله ترجمانان کیدلای نسي او هغه څه چي زه غواړم تاته ووایم، دغه ساده الفاظ هغه انځورولای نسي .

دا هم له هغو ترخو شېبو څخه یو شېبه ده...

له ترخو او غمناکو شېبو څخه ... له اندېښمنو او فکر خرابوونکو شېبو څخه...

ته دي د خپلي خوښي په اړه لږ فکر وکړه! ځان دي د غمونو ناولي ډولۍ ته مه سپاره چي له ځانه سره دي د بدمرغۍ د کاله مېلمنه کړي، اې زما د غم ځپلي ژوند یوازنۍ خزانې!

ته هم، همهغسي چي زه ستا یم، زما واوسه. ښایي خدای(ج) هغه وخت ډېر ژر راولي کوم چي هغه (ج) زموږ د خوشالۍ او ارامۍ لپاره ټاکلی دی او ښایي خوښي، چي موږ تر هرڅه ډېر ورته اړیو، بیرته زموږ پر لور په خپلو سپېڅلو او مهربانو وزرونو راسي.

(ستا و فادار لودویک)

سې شنبه د جولای (۷)مه

ته... ته اې زما درنې پرښتې! ته ولي تل په غم کي زنګيرېږې، ته ولي د غم په لمبو...،د اندېښنو په ټالو او د ويري په سکروټو کي سوځيږې؟

دا ولي زما د هيلو ښايستې طوطکۍ؟

مګر ته په دې نه پوهېږې زه چي هر چيري يم ستا په فکرنو او خيالونو کي يم ؟.

ته په دې نه پوهيږې چي ته تل زما د ياد د کور ميلمنه يې ؟

ته زما په خوبونو کي...

په ويښه او ويدو کي...

ته لکه ځلېدونکی لمر او يا لکه ځلېدونکی ستوری، تل زما د زړه پر ښايسته اسمان ځلېږې .

او زما زړه ته د ميني ځلا ....

د هيلو او اميدونو ځلا وربخښې.

زه تل ستا سره يم.

تل ستا د خيالونو سره غاړه غړۍ ژوند کوم او تل دي په خپل ځنګ کي حسوم.

نور ته خپله زما ځان يې ...

ته زما هرڅه يې...

تر هر هغه وخته چې زه فکر کولای سم ښايي تر يکشنبې، يا تر نورو پنځو ورځو، چې زما ليک –دا زما د زړه پيغام– تاته در رسيږي، او ښکي مي په سترګو کي موجونه وهي .

اخير ته په دې پوهيږې جوليتا؟. ته چې زما سره څونه مينه لرې، زه تر هغه څوچنده زياته مينه در سره لرم، زما مينه تر اسمان لويه او تر ابد اوږده ده .

زما مينه ستا سره خدايه او تل پاتې مينه ده.

رښتيا سپيڅلې مينه داسي نه وي لکه يو لويه کلا چې سر يې اسمان ته رسيږي.

ستا لودويک

چهار شنبه د جولای اتمه

که څه هم چي تراوسه مي د خوب له ځايه نه يم راوتلی مګر فکرونه مي لکه بې ځالي مرغان د خپل نازنين معبود يعني ستا په لټه لالهانده دي.

او همدا اوس اوس زه دا فکر کوم...

چي زما د زړه تړون ستا له ميني سره يو تل پاتی او اسماني تړون دی او زه به و نه سم کولای چي د ژوند تر وروستۍ سلګی...

تر هغه وخته چي د ژوند ګرمه وينه مي په رګونو کي چليږي، دا اسماني تړون له ياده و باسم...

زه نه سم کولای چي له تا څخه پرته...ستا له ښکلی څخه ليري، د ژوند دروند پيټی پر اوږو يوسم او له خپل تقدير څخه خوشاله ژوند وکړم.

مګر دا دی ستا څخه ليري يم ،او دانه منل کېدونکي پريکړه د تقدير ده چي موږ يې يو له بله څخه ليري کړي يو.

دا د تقدير ليک دی چي زه يې ستا څخه ليري کړی يم او په يوه دره کي يې ستا څخه ليري سرګردانه هستولی يم.

مګر زه دا ییلتون تر هغه وخته زغمم چي تا په هم هغه الهي بڼه له هغو جادوګرو ستر ګو سره ووینم.

او کله چي دي ووینم، په غېږ کي دي ټینګه کړم، دونه مینه در سره وکړم چي لېوني او ستړي روحونو مو یو له بل سره ګډ سي او د پرښتو د قلمرو پر لور والوزي .

ستر ځښتنه !

ولي دوه کسه چي یو له بل سره مینه لري یو له بل څخه لیري واوسیږي؟ ولي باید د هغوی خوښي ور نه کول سي؟

ولي باید داسي وسي...؟ولي...؟

زما ژوند دلته په وینه(په فرانسه کي د یو ځای نوم دی) کي سخت او نه زغمېدونکی ژوند دی ،ستا میني زه د نړۍ تر ټولو نیکمرغو نیکمرغه او تر ټولو بدمرغو بدمرغه کړی یم، زه د ژوند په دې مرحله کي تر هرڅه زیات، آرام او اسوده ژوند ته اړتیا لرم مګر ته و وایه چي په داسي حالاتو کي دا امکان لري؟.

اوس دستي خبر راغی چي پوسته رسان نور حر کت کوي او زه د دې لیاره چي دا لیک ژر تر لاسه کړي او د دې لپاره چي د لمړي پوسته رسان په لاس یې درولېږم، خپل لیک پای ته رسوم. ما مه هېروه. زما مینه مه هېر وه.

ته نه پوهېږې چي نن پرون او نوري ورځي مي څونه هيله درلودله چي ودي وينم .

هيله مي درلودله چي ستا د سپېڅلي رخسار زيارت وکړم ...ته ...زما ژوند يې ...اې زما وجوده خداي (ج) دي ساتندويه سه، زما ښايستې جوليتا! د خپل مين لودويک په اړه هيڅکله غلط فکر مه کوه ځکه داله ميني ډک زړه، تل ستا دی ،هميشه زما دی او هميشه زموږ دی.

ستا وفادار لودويک

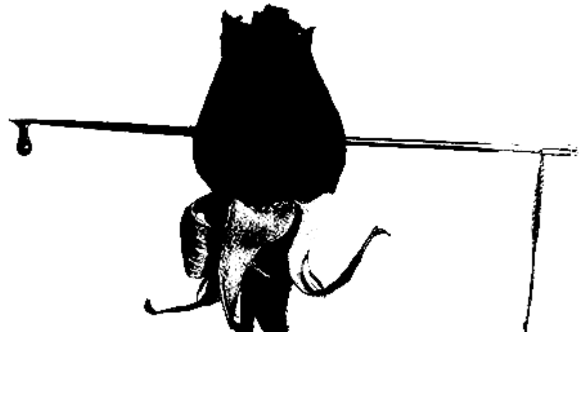

لمړی لیک

فرنګیس

زما درنې محبوبې !

که په دې درو لمړیو الفاظو مي د زړه پیغام در ته پیلوم، ومي بخښه، کیدای سي چي په راتلونکو لیکونو کي مي در ته د ښاپیرۍ او یا زما شهزادګۍ و وایم او یا به دي ښایي ستا په خپل ښایسته نامه لیک در ته ولیکم.

ایا له دې پیلامې څخه به نه ئې پوه سوې چي د څه شي لپاره مي لیک در ته لیکلی دی ؟.

تر دې نېږدې څلورو ساعتونو مخکي لا تا زما په زړه کي کوم ځای نه درلودی، مګر له اوسه څخه وروسته زه یم، ته یې او ته یې، زه یم.

دا زړونه څونه ژر پر ته له کوم فکر او چورته بایلل کیږي؟

نن شپه زما او ستا دوهمه کتنه وه. چیري دي هغه ساده زړي خلک چي وایي د زړونو د تړون لپاره پرله پسې کتنو ته ضرورت سته ؟

هغه کسان چیري دي چي په دې باور نلري چي د زړه د ګټلو او یا بایللو لپاره یوازي یو نظر بس دی؟.

لمړی ځل زما دا بې صبره ستر ګي ستا پر نازنینه څېره څلور میاشتي وړاندي ولګیدې. هغه وخت ته هغه نا غوړیدلي ګل غوټۍ ته ورته وې چي کرار کرار ځان غوړیدو ته جوړ وي. رښتیا، تا ګل لیدلی دی چي په څونه ناز نواز او په ډیر ښایسته انداز غوړیږي؟.

ماچي ته کله د لمړي ځل لپاره ولیدې نو درته په ځیر ځیر کتلو زړه مي نه وکړ، ستا سره د ستر ګو جنګولو وس مي په ځان کي و نه لیدی، یوازي مي یو ځل در ته کتل بس و بلل،ایا زما لپاره دا بس نه وه چي تا ته مي د کتلو اجازه درلوده؟.

مګر په کومه شپه چي مي د دوهم ځل لپاره هلته ولیدې، هغه ځای په کوم نامه ونوموم، وم خلوت کده یې و بولم که مسجد، نور هغه ځای زما د زړه خانقاه ده. دا هغه ځای ؤ چیري چي ما ستا توري ،جادوګري او زړه غلا کوونکي ستر ګي ولیدې. تا له تیرو څلورو میاشتو راهیسي ډیر بدلون موندلی دی.

د خدای(ج) له قدرتونو او د طبیعت له نوښتونو څخه یو هم د ښایستو شیانو ژر زړه وړونکي کول دي. ته دې ته ګوره چي یوه ورځ د یو چا پر معصومیت ترحم درځي او لږ وخت وروسته دي هم هغه کس زړه درڅخه وړي.

ځلور ساعته مخکي چې ته مي وليدې ،تر دې وخته مي هيڅ فکر نه کاوه چي ته به په دونه اسانی زما رنځور زړه راخخه وړې، رښتيا، ته په دې پوهيدې چي ته يې ددې کار لپاره ټاکلې يې چي له ماڅخه به زړه غلا کوې؟

کله چي ته هغه ځای ته راغلې، زړه مي راسره وومګر زه له دې غافله وم چي ته به هغه زماڅخه دازل او ابد لپاره وړې.

زما درنې پرښتې! زه څه کولای سم؟ دادننه شور کوم پيل نه غواړي. د دې سوځوونکي اور د بلولو لپاره باد او بوټو ته ضرورت نسته؟ دا داسي سکروټې دي چي په خپله تازه کيږي.

دا يو داسي زخم دی چي خپله په وجود کي موجود کيږي ،که ځلور ساعته مخکي چا ماته د ميني په اړه څه ويلای، مابه ښايي ور باندي خندلای مګر اوس دادی خپله پکښي راګير سوی يم. دې نړۍ نيوونکی درد زه هم خپل نغري ته د سوځيدولو لپاره ور کش کړم ،له اوس څخه ځلور ساعته کيږي چي تاسو نه وينم،خدای(ج) دي وکړي چي دا يوازنی وخت وي چي زه او ته يو له بله څخه ليري يو،دا ليک ځکه در ته ليکم څو خپل ځان ته خپله ډاډ ور کړم ، ذوقونه او شوقونه هغه نه بيلېدونکې او يوازنی مينه ده چي خالق يې انسانانو ته وربخښي څو خپل پيدا ښنتي اور په سوړ او زړه دلاسا کړي. د مين موسيقي ږغوونکی زړه بې هيڅه غواړي چي موسيقي و ږغوي، عاشق هنرمند له کومه سببه پر ته غواړي هنر وپنځوي، زړه بايللی شاعر حق په ناحقه شعر ليکي او زه

هم دادی بې هیڅه تا ته دالیک لیکم او اوس حسوم چي دا ټول بې څه نه دي ځکه زه اوس دادی خوښي حسوم.

او نه پوهېږم چي دا لیک څنګه تر تا در ورسوم؟ ښایي هلته یې در ته کښېږدم چیري چي ستا جادوګرو سترګو زه د ځان کړم، هلته چیري چي ستا عنبرینو زلفو زه د تل لپاره لکه یو بندي وتړلم، او ښایي دا لیک هم لکه (زه)، تاته خپل په خپله در ورسیږي.

اې هغو بې روحه جسمونو چي تر ننه زما یوازني ملګري واست! تاسو ته زیری در کوم چي له نن څخه وروسته تاسو د هغې سړي وژونکي تور سترګي میرمني ملګري کېدونکي یاست د کومي چي د میني او جذابیت اور زما په زړه کي په غرغنډو سوی دی.

او ها، چي هېر مو نه سي، له نن څخه وروسته د هغې خیالونه هم لکه تاسو زما ملګري سول.

زما درنې پرښتې! نه پوهیږم چي ستا کورنی به ما څنګه قبول کړي؟. ته رښتیا وایه! ته زما په مانا داره کتلو پوه سوې که یا؟.دا څنګه امکان لري چي د زړونو ښکاري دي په دې نه سي پوه چي ښکار سوي زړه په کتو کتو کي څه ورته وویل؟ تا که یوځل په هنداره کي کتلي وای نو حتماً به پوه سې چي زما کتلو تاته څه ویل.

په دې نه پوهېږم چې دا لیک به تاته ورسیږي او که یا؟مګر دونه پوهېږم چې دا لیک زه تاته لیکم . او په دې هم ښه پوهېږم چې له دې وروسته به ډېر لیکونه در ته ولیکم. دا لیکونو به زما د زړه له تل څخه د بېلابیلو اوازونو هنداره وي مګر هغه اواز به چې د پیدا ښت له پیل څخه تر اوسه یې ټول مینان یو بل ته وائي، ستا لپاره بس نه وي، هغه اواز یادوم چې ته هم ښایي په پوهېږې، د (درسره مینه لرم) تر شا به په زرګونو پیغامونه پټ نه وي؟.

دوهم لیک

زما درنې محبوبې!

دا پاڼه زموږ د سپېڅلي داستان پیلامه ده.

ته په دې نه پوهېږې چې نن سهار د لمر زرینو او نازکو وړانګو زه په څونه مینه او خلوص په خپله نازدانه غیږه کي په څونه مینه ونیولم. دغه لمر چې هره ورځ به مي ورته په سترو او ځورېدلو سترګو کتل ،نن یې زه په بل حالت کي لیدلی یم .

ځکه چي تل به زه هر سهار په نا امیدۍ له خوبه را پاڅېدم مګر نن زه له امید سره مل له خوبه را ویښ سوی یم.

رښتیا، ته زما د ژوند لپاره یو مهم ضرورت وې، که مي ته نه لیدلای نو مابه د ژوند دا ډوبېدونکې بېړۍ تر منزله څنګه رسولای؟ ما به تل له ځانه سره فکر کولای چي زه به مي دا خسته کوونکی ژوند څنګه پای ته رسوم؟.

مګر اوس پوهېږم چي څنګه؟. په مینه او امید–

دا دوه هغه نازنین ملګري دي چي کله له چا سره ملګري سي نو خوښي، خوشالي او نیکمرغي د هغه سړي د کور مېلمانه کیږي .

تر ننه زه له سبا وېرېدلم ځکه چې زما سبا هم لکه نن او نن مې هم لکه پرون داسې ول مګر له همدې شېبې څخه په ډېره مينه د سبا لاره څارم ځکه د هرې ورځې پر تېرېدو زما او ستا پر دې ښايسته داستان يوه بله ورځ هم تېرېږي .

پوهېږې چې نن سهار مې د ختيځ کرې د ښايسته او ځلېدونکې څراغ (لمر) پر زرينو وړانګو په څونه خوښۍ او خوشالۍ سترګې ولګېدې.

ايا تاسو کوچنيان ليدلي دي چې د اختر په ورځ د نوو کالو او خوږو شيانو د خوړلو په تمه په ډېرې خوښۍ او خوشالۍ له خپلو ځايونو څخه په ټوپکو ټوپکو په پوره حيرانتيا او له خوبنيو څخه په ډکو سترګو له ځايونو څخه ولاړيږي. ماهم په هم هغه ماشومانه انداز نن سر له بالښته پورته کړی دی. اې د سهار لمره! تا نن خپلې لمړنۍ وړانګې په پوره خلوص او مهربانۍ و شيندلې. ته خبر ئې، داسې ورځ به هم راسي چې ستا ښايستې وړانګې به موږ دواړه يوځای په خپله نازولې غيږه کې لکه يو مهربانه مور ونيسي او په ناز ناز به مو لکه ژړېدونکي ماشومان وځنګوي. ته تل او هرځای د مينو مل او ملګرې ئې او پوه سه! که چيرې ستا دغه زرينې وړانګې و نسې کولای چې

چې له لاسه تللي زړونه په کوګل کې ارام کړي، نو بیا ته هیڅ په درد نه خوري.

زما ښایستې پرښتې! نن زما او ستا د راز او نیاز لمړۍ ورځ وه، همدا ورځ باید زه د خپل ژوند لمړۍ ورځ و بولم، دوولس ساعته به لا نه کیږي چې تا زما په زړه کې ځای نیولی دی مګر زه داسې فکر کوم چې ته ټول عمر زما سره وې او زه ستا سره .

اوف، څه اوږده کلونه ستا په لټه کې په سر ګردانیو راباندې تېر سول. پوهیږې، دغه ټول کلونه پر ما ستا په انتظار کې تېر سول.

زه خپله هم په دې نه پوهېدلم چې ولې دونه ناکراره یم ،مګر دونه پوهېدلم چې زړه مې د یوشي یا یو چا په لټه کې دی مګر اوس پوهېږم د هغه څه پسې چې زه ګرځېدلم، دا هغه ګل ځانګه وه چې تر اوسه کوم بل بلبل له ما څخه پرته د هغې د ښایست سندره نه وه دیکلمه کړې او زما څخه پرته د همدغې ګل ځانګې په اړه کوم بل بلبل داسې په ځار ځار نه وو ژړېدلی.

تر اوسه نه زه د چا و او نه ته دچا وې !

زه ستا په لټه کې وم. رښتیا وواېه ته هم زما په لټه کې وې که څنګه ؟.څنګه چې زما زړه ستا د خوب تښتوونکو سترګو د دید په لټه کې ؤ، ایا ستا دا دوې

مستي سترګي همداسي زما غوندي يو ساده زړي انسان په لټه کي نه وې؟.

تيره شپه ستا په فکرونو کي ويده سوم، ته باور وکړه چي تر سهاره پوري مي ستا ملکوتي رخسار د سترګو په مجمر کي ايسته او دوري کېدی. زړه مي غوښتل چي دا ملکوتي خوب هيڅکله پای ته و نه رسيږي مګر نه، زه بايد تا په ويښه هم و وينم. زه غواړم چي د خوب ريښتونې څېره په ويښه ووينم څو ته د ابد او ازل لپاره زما فکر، خوب، خيال او هرڅه و ګرځې.

دغه شور او خيال چي خلګ يې مينه بولي، په څونه تيزۍ سره مخ ته ځي. د دې شور لمړی پړاو په ډيري تېزۍ له ځنډه پر ته خپل هدف ته رسيږي. تا اوس زما ټول حواس له ځان سره مشغول کړي دي.

اوس نور زه (زه) نه يم،هرڅه چي يم،ته يې. زما روح او ژوند، زما هستي او نيستي، زما شتمني او غريبي هرڅه ستا دي.

نن ښايي زه ستا په يادونو سبا کړم او سبا مي هم بل سبا او داسي به مي د ژوند ټولي ورځي ښايي د نن په څېر تيري کړم. ښايي زه مي ټوله ژوند يوازي ستا په يادونو تېر کړم او بس. زما خيالونه هم هغه نوي مرغه ته چي لا يې وزرونه له الوتلو سره نه وي اشنا سوي، ورته دی.

هغه هم له خپلي جوړی(ځالګی) څخه په غورځېدو غورځېدو ځان څانګو ته رسوي او له یوې څانګي څخه بلي ځانګي ته غورځي او غواړي د عظیم او فاني جهان په وسعتونو کي خپل له لاهوتي او لافاني خوندونو سره خپل لمړی سفر پیل کړي.

ما مي د خپل ژوند په اوږد سفر کي له ډیرو خلکو څخه چمونه او چمبازۍ ولیدې، هیڅا ونه سوای کولای یا خو هیڅا وه نه غوښتل چي ما د دې زندان ته ورته نړۍ له سوځوونکي خیتې څخه د خلاصون په نیت و ژغوري مګر هغه څوک چي ما په هغه کي د خپل خلاصون نښي ولیدې، هغه ته وې. هغه ګل چي زما د زړه د غه کوچنۍ کمپلۍ یې په لټه کي وه، اخیر یې هغه ګل ستا په ښایسته رخسار کي پیدا کړ .

یوازي ستا وریښمین او زړه وړونکی رخسار ؤ چي و یې کولای سوای زما ناتوانه سترګي په خپل ځان کي ښخي کړي. یوازي ستا جادوګري نیمه مستي سترګي وې چي زما زړه یې را ویښ کړ او له یوه اړخه یې پر بل اړخ واړاوه.

څښتن ته زما لپاره او زه ستا لپاره جوړ کړی یم ، هغه څوک چي د میني په دې میدان کي لا تر اوسه په جګه غاړه او قهرمان ګرځېدی او خپل زړه یې په لاس کي

ؤ، بالآخره ستا جادوګرو ستړګو هغه ته ماته ورکړه او د زړه قهرمان يې د تل لپاره پر مځکه په خپلو پښو کي را وغورځاوه. درې ورځي وروسته ښايي پسرلی خپلي کړکۍ پر دې ښار را پرانيزي. د ژمي سختي ورځي او شپې تيري سوي دي او پسرلني مرغان بيخي لا له مخکي را رسيدلي دي او په خپلو ښايستو ږغونو تاته ستا د ميني مبارکي وايي.

سبا چي کله د مځکي مخ له ګلونو، شينګياو او شګوفو څخه ستا په څېر ښايسته سي ،نو باوري يم چي ماته به هم ستا په څېر د مبارکۍ مراتب وړاندي کړي.

اې پسرليه!

ژر له دې اوږدې لاري را ستون سه ،راسه او وګوره چي زما په زړه کي او د هغې پر مخ پسرلی غوړيدلی دی.

پنځلسم لیک

نن اتمه ورځ ده چې زه له تا لیرې په روغتون کې بستري یم. اې بې رحمې! ایا ته نه پوهیږې چې دا دولس فرسخه لار چې زما نفس یې را وکیښ ما یوازې ستا د ښایستو زلفو په خاطر ووهله مګر ته تر اوسه په دې پوهیږې که نه چې ستا زلفو زما څخه روح وکیښ؟ ایا ته په دې پوهیږې چې ستا لوړ قامت او ځکې ځوانۍ نږدې ؤ، زه د بلې نړۍ مېلمه کړی وای ؟.

ته ځنګه کولای سې چې ما د مرګ او ژوند پر دې دوه لارې او ومرګ ته نږدې په دې توره تیاره کې یوازې پرېږدې او خپله مهرباني زما څخه وسپموې؟

فرنګسیس! زه نه پوهیږم چې په بدبختۍ کې کوم راز دی چې تر نېکمرغۍ ښه خوند را کوي، نه پوهیږم چې ولې بدبختان له خپلې بدبختۍ سره مینه لري او نه سي کولای چې لاسونه له هغې څخه پرېولي، زه هم نه سم کولای چې له خپلې بدبختۍ څخه سترګې پټې کړم. بد بختي زما د ژوند لپاره ضروري ده بلکې دا زما د ژوند یوه برخه ده او که چیرې ښه په بې خارۍ سره ووایم، همدا بدبختي ما ژوندی ساتي.

اې هغو کسانو چې له خپلو چيغو سره مينه لرئ! اې هغو کسانو چې د خلقت د خالق په لاس د ږغېدونکي کراري موسيقي څخه خوند اخلئ! اې هغو کسانو چې د بلبل له هغو نغمو سره مينه لرئ کوم چې د پسرلي د غوړېدلو تازه ګلانو پر سر يې سر کړي وي! اې هغو کسانو چې ستاسو لمن له اوښکو وچولو سره اشنا ده! اې هغو کسانو چې د ماتو سوو او سوځېدلو زړونو له اهونو او فريادونو څخه خوند اخلئ!

دغه دي هغه نغمې چې تاسو يې په لټه کې ياست. دا چيغې په هغه رنګ لړلي دي کوم چې تاسو يې په تمه ياست، دا هغه سوځوونکې نارې دي چې ستاسو د زړونو پردې لړزوي.

سلام پر تاسو اې هغه اوښکو چې د دې ليک ځينې کرښې به له ځانه سره يوسئ، سلام پر تاسو اې هغو ګوتو چې زما دغه ليک به په لړزه لړزه نيسئ، قربان تر تاسو اې هغه نازنينو سترګو چې د دې ليک په ويلو به ستاسو په مجمر کې د اوښکو اوبه را ټوليږي، صدقه تر تاسو اې سوځوونکو چيغو چې د دغه ساده او له اوره ډکو کليمو شاته پټې ياست او سلام پر تا اې سوځوونکې اوره چې په دغه الفاظو کې نغښتی ئې! اوه، بخښنه غواړم راڅخه هېر سو، سلام پر تا يې هغه زړه چې د دې ليک په ويلو به وسوځې!

زما درنې فرنګسيس! د دې ليک له ليکلو څخه زما يوازنی هدف دا دی چې که چيري تا تر ننه د کوم چا په خاطر له

ځانه سره اوښکي ساتلي وي نو نن له هغو څخه يوه زما په خاطر وڅڅوه. که اوښکي نلرې نو بيا که چيري دي يو وخت زړه د يو چا په خاطر په خپګان کي را ګير سوی وي، نو يو ځل بيا دي د دې ليک په لوستلو سره يوازي د يوځل لپاره دي د زړه ايله يو ضرب زما په خاطر خواشينی که.

اه، کاش چي ته پوهېدای چي زه د نيمي شپې له دې فريادونو،آهونو او چغارو سره څونه مينه لرم؟ زه څونه د دې خواشينوونکو اوازونو په اوريدلو چي د ازادۍ لپاره يې کوي، خوشاله کيږم،زه نه پوهېږم چي خداي(ج) ولي زما زړه له دې ډول شيانو څخه په خوند اخيستلو مجبور کړی دی؟ په دې مي هم سر نه خلاصيږي چي ولي يې زما د زړه تار او بود د دې بدبختيو سره ګنډلی دی؟ فرنګسيس! زه څونه خوشاله کيږم چي بدبختان ټول پر ما راټول سي،خپل بدبخت ږغونه زما له ږغ سره يوځای کړي او يو بدبخته سندره ځني جوړه کړي.

اې زما لمر مخي ښاپيری!

ته له دې سره مينه لرې چي د ځان په څېر ښايسته همدم ولرې، زه هم له دې سره مينه لرم چي د ځان په څېر بدبختان پر ځان راټول کړم.

اې د نړۍ بدبختانو! را ټول سئ ،خپله بدبختي مو ووایاست، راسی چي خپلي بدبختۍ سره اندازه کړو تر څو

روښانه سي چي ستاسو بدبختي ډیره ده که د دې لیک د لیکونکي(زما).

اې هغو کسانو چي په دې نړۍ کي اوسېږئ! ټول ځانونه زما په څېر بدبخته کړئ،بدبختي د خلقت ښکلا ده. تاسو په دې نه پوهېږئ چي دا بهانده سوځوونکي اوښکي له ځانه سره ثونه خوند لري، زما یوازنۍ خوښي هغه وخت ده کله چي مي ژړلي وي.

سلام پر تاسو اې ملغلرینو څاڅکو چي د دې لیک د لیکلو په وخت کي زما د سترګو په مجمر کي را ټولي سوي یاست! وڅڅیږئ، و څڅیږئ، ارمان مو په زړه کي مه پرېږدئ، پر دې تروو څاڅکو بخل مه کوئ، تاسو د دې الفاظو ځای ناستي یاست. که چیري دا توري په تاسو ونه مینځل سي نو تاسو به هغه بې مانا تورو ته ورته سئ چي تر شا هیڅ هدف نلري او هغه باران ته به ورته سئ چي د مني په منځ یعني خزان کي و اوریږي، نه څه راشنه کړي او نه د چا په درد و خوري.

فرنګسیس! زه نه پوهیږم چي څنګه خپل لیک په اوښکو پرپولم او نه پوهېږم چي زه مي د بد بخته ژوند بدبخته داستان څنګه په دې کرښو کي ځای کړم. په دې مي هم سر نه خلاصیږي چي زه مي ولي د ژوند له بدبختو خاطرو څخه خوند اخلم. ښه، زه له خپلي بدبختۍ سره ولي مینه لرم؟.

بدبختي زما روح ته ځلا ورکوي. زه په دې پس پاتنه نړۍ کي له هيڅ شي سره مينه نه لرم او نه زه له هيڅ شي څخه وېره لرم.

زما نيکمرغي هغه وخت ده چي ټول خلک د ځان په څېر بدبخته وينم ترڅو و توانېږم چي ټول خلک د ځان په څېر بدبخته کړم، زه د بدبختۍ پيغمبر يم، هر څونه چي مي امت ډيريږي، زه هغونه سر لوړی کيږم. زه د طبيعت زړه سوځوونکې نغمه يم. هرڅونه چي له سوزه ډکيږم او خلک ژړوم، هغونه خوشاله کېږم او زه د شرابو يو ګوټ يم چي هر څونه ډير خلک مستوالی سم، هغونه دروندېږم.

اې د بلبل فرياده! اې د بورا ستي کېدلو! اې د شمعي ويليدلو! اې زړه ماتو نارو او چغو! اې د نيمي شپې ژړاوو! ې د ستم ځپلو خروښه! اې د لمر لويدو اذانه، اې د زړه ماتوونکي موسيقۍ دروند برغه! او اې هغه ټولو بدبختيو چي انسان بدبخته کوئ! تاسو بايد ټول پر ما را ټول سئ! زه ستاسو پيغمبر يم او تاسو زما تل پاتې او هميشني فرمانبرداران. هره کرښه چي زه يې ليکم، تاسو يې و ژباړئ، هره چيغه چي زه تر خوله باسم، تاسو يې په خپلو غمجنو درنو او ساده پردو کي تر خلکو ورسوئ.

زما درنې فرنګسيس! زما د بدبختۍ لمړی ورځ هغه ورځ وه چي زه له موره و زېږېدم، زما خو خپله نه ياديږي چي څنګه مي د لمړي ځل لپاره د ژوند په دې غم کده کي لمړی قدم

کنبېښووی مګر هغې زړې بوډۍ چې زما د ټولو بدبختیو شاهده او زه یې له بر کته تر دې ځایه را رسیدلی یم او د ژوند ټول پسرلي مې د هغې پر پاکه لمن تېر کړي دي، څو څو واره راته ویلي دي چې زه څنګه دې نړۍ ته راغلم؟

څونه به ښه وای چې د بدبختۍ دا مرحله مې خپله هم لیدلې وای، څونه به ښه وای چې ما دا بدبخته پخپلو سترګو لیدلی وای چې دا بدبخته چې د نابودۍ پر لور ګام ږدي څنګه زیږیدلی دی.

اې هغې تیارې شپې! کاشکي چې ته د کائیناتو په کتاب کې نه وای لیکل سوې او کاشکي چې زه ستا په لمن کې نه وای زیږېدلی، کاشکي ستا پر ځای په هغه کتاب کې یوه توره نقطه د نیست او نه شتون په مانا ایښودل سوې وای.

هغې سپین سري بوډۍ چې له څېرې یې د تیرو کړاونو نښې ښکارېدې، ماته کرار کرار داسي وویل:

زه د شپې له موره و زیږېدم. درې ساعته له ماخوستنه وروسته، دوه ساعته تر سپیده دم مخکې، تر څو ورځ سي، ښایي هغې تیارې شپې په خپل شوم ږغ په ناولي اواز کرار کرار ویل چې زه په دې ناامیده شپه کې یو داسي ناامیده زیږوم چې تل به د خوښۍ او امید له ښایسته سهاره فرسخونه لیرې وي او په هغه شپه د دې نوي زیږېدونکي (زما) ښه راغلاست و یوونکي یوازې زما د مور زړه بوږنوونکي چیغې وې چې زما د بدبختۍ د

پیلېدو مبارکي يې را کول او په هغه شپه يوې غمجنې سیمفونی په غم انګیز ترنم په جار جار کائیناتو ته د يوه نوي بدمرغه د راتلو زيرى ورکاوه.

او ويل يې :

اې د کائیناتو بدمرغو! ستاسو پیغمبر و زيږېدی. د بدبختۍ ډلي ته يې بلنه ورکول چي زما شاوخوا خپله پهره ولګوي،د نااميدی له کورنۍ ښځه يې هیله کول چي زما د ښه راغلاست لپاره په احترام و دريږي ،له بده مرغه چي هغوی هم دا بلنه پر ته له کوم ځنډه ومنله .

هغه د نيمي شپې میلمستیا ومنل سوه،اې زما د بدمرغیو کوربه! ته چیري يې چي زه دي په غيږه کي ونیسم؟

زه له هغې لمرۍ ورځي چي لا په ازل کي وم، د بدبختانو نماينده وم. کلونه بلکي پیړۍ ما د بدبختۍ درسونه هم هلته په لافاني نړۍ کي دې او هغه ته ور کول تر څو د نیستی د نړۍ خلک زما ښځه په تنګ سول او زه يې له خپلي نړۍ ښځه و شړلم او د هستۍ د نړۍ بنديوان يې کړم. په دې وخت کي طبیعت زه تر لاس نیولی د هستۍ نړۍ ته را وستم او دلته يې د لنډ وخت لپاره و ټاکلم تر څو د لنډې مودې لپاره دلته خلګو ته د بدمرغۍ درس ور کړم. زما دنده ښايي دلته ډیره لنډ مهاله وي او زه به ډېر ژر بیر ته د خپل مقر پر لور ستون سم او هلته به يو ځل بیا خپله دنده پيل کړم .

راسئ اې اسماني پرښتو! راسی اې علوي مرغانو! راسی اې خدائي لښکره! راسئ ما وګورئ چي زه تر بل هر وخت اوس څونه په خپله دنده کي ځلېدلی یم ، زه دلته په څونه کامیابۍ توانېدلی یم چي خپلي سوځوونکي چیغي چي پر هستۍ پیل او نیستۍ پای ته رسیږي، په خلکو واوروم. و ګورئ چي دا د خوښۍ او خوشالۍ څخه خالي سرای ما څنګه له بدبختۍ او بدمرغۍ څخه ډک کړی دی.

فرنګسیس ایا ته به پر دې بدبخته مهربانه سې؟.

جواد فاضل

دا ته يې؟

د ژوندون ميره اوږده ده ستړې کيږې
ګوټ د شونډو د شربت در سره واخله
د وصال ډېوه به مړه وي زه به نه يم
دا په ياد د محبت درسره واخله

موږ د پردي توب په خيالونو کي آشنايان وو او د آشنايانو په ښار کي په يو بل پسي ګرځېدلو. هغه کوم ځای ؤ چي هر څه يې درلودل: ښکلا ،رڼا او خوښي.
هغه کوم ځای ؤ چي هر څه وو،خوښي او خوشالي وه؟.هغه کم ځای وو چي کله به ورځ وه،لمر له کوم احسان پرته ځلېدی او که به شپه وه، سپوږمۍ به پرته له کوم غروره موږ ته رڼا را کوله.
هلته زموږ پسرلي منی نه درلودی او هلته زموږ جنت د دوږخ همسايه نه ؤ ،هلته زموږ ځواني او مينه تل پاتې او لافاني وه ،بوډا يې چيري وه چي خپله تياره او ځوروونکې سايه يې پر موږ غوړولې وای او زموږ د خوشالۍ

راز یې زموږ څخه غلا کړی وای، د فطرت څخه د چا په زړه کې وېره نه وه چې خپلې سترګې یې له خپله تیرو څخه پټې کړې وای او یا دې یې د خوښیو رنګ د زمان د رنګ د بدلېدو سره بدل کړی وای.

هلته به څوک د غم په خاطر خواشیني نه ول،هلته به خلګو د غم په حالت کې خندل.

ایا ستا یاد دې چې ما او تا هلته د یو بل ملګري وو؟،تا زه غوښتلم او ما ته. ما او تا له یو او بل سره مینه لرله، ما او تا یو او بل ته له بندګیه د خدائی تر پولې درنښت درلودی ،ته زما همدمه وې او زه ستا همراز ،ستا نوم زما مینه او زما نوم ستا مین وو .ایا ستا یادیږي چې هغه څنګه وخت وو؟.

♥♥♥

موږ نړۍ ته راغلو، د نړۍ په کش مکش کې را ګیر سوو،چیرې وو، چیرې راغلو؟

هغه خوښي او خوشالي څه سوه؟

هغه توانایي او طاقت څه سو؟

زموږ باور او اعتماد څه سو؟ هغه موږ چې په بله نړۍ کې، د نباتاتو په نړۍ کې ژوند کاوه. موږ د نباتاتو د تنو ښره وو. بیا موږ د سپین رنګ سره همرنګه د سره رنګ په شکل د حیواناتو په رګونو نوتلو څو د خلقت نقاش کرار

کرار زموږ له وجوده نیستي هست کړه او زموږ له وجوده يې یو بل موجود په وجود را وستی،موږ په دې نړۍ کې لاسونه پښې او غوږونه درلودل ،له هغې ورځې څخه موږ بیل سوو،او یوه داسې مرحله په وجود راغله چې تا زه نه پېژندلم او ما ته ،ته هلته په هغه زانګو کې ارامه پر ته وې او زه دلته په دې زانګو کې .

اې زما اسماني ملګرې!

څه وسوه چې ته دلته په مځکه کې زما سره پردې سوې؟ زموږ ملګر تیا دي ولې هېره کړه ؟.

ولې زموږ په منځ کې کوښې، سړکونه او ښايي غرونه او دښتې راغلې؟ ته ولې نور ما خپل همدم او ملګری نه بولې؟.

البر

مادلن

هر کله چي مي خپله پخوانۍ مینه را یادوم ، بې اختیاره مي زړه خپه کیږي او د خواشینۍ احساس کوم.

ګواکي زما بې میني او نامهربانه زړه د یوې (۱۳) کلني پیغلي پر مرګ چي تر (۱۳) کلنۍ مخکي د قبر مېلمنه سوه، پر ځوانیمرګۍ ژاړي.

د هغي نجلۍ لپاره ژاړي کومه چي د مرګ په خوني پنجو کي را ګیر وه او په پرله پسې توګه یې نا ارامه چیغي وهلې او ویل یې :

مور! پلاره! اخیر تاسي ماته ووایاست چي البر ولي نه راغلی؟ البر د څه شي په خاطر نه راغلی؟.

♥♥♥

یو کال زه د هغوی له کوره څخه ولاړم.

تقدیر زما د اوسېدو ځای پر ښار له کوره لیري ټاکلی وو.

په ډېره تیزۍ سره مادلن د یو ناڅیزه شي په څیر هېره سوه ځکه زما و مخې ته د مادلن په څېر نوري ښایسته او په ټول پوره نجوني راغلې. هغوې په مینه تر مادلن ښه پوهیدې .

♥♥♥

کله چې شپږ.ویشت کلن سوم، بیرته د مادلن ښار ته راغلم او هغه ځای ته کوم چې شپاړس کاله مې پرایښی ؤ.

اتفاقاً په هم هغه کورکي مي کوم چې شپاړس کاله مخکي پکښي اوسیدلم ، واړول .

څنګه چې ډېر وخت تېر سوی ؤ نو مي لمړی هغه ځای و نه پېژاندی مګر سپین ږیري باغوان زه وپېژندلم .

دا ځل زه د باغ په پای کي اوسېدلم.

♥♥♥

یوه ورځ مي تصادفاً د هغه باغ په غولي کي سترګي پر یوه قبر و لګېدې چې د یوې زړې او کنډواله خوني په مخکي جوړ سوی ؤ او سر ته یې صلیب ولاړ وو.

زه په قهر او غوصه د باغوان خواته ورغلم او په خوشکه مي ورته وویل :

تا ولي ماته هغه کور راکړی دی چي هديره يې په منځ کي ده؟

هغه و مسل او په تحقير اميزه لهجه يې راته وويل:

ښاغلې! په غوصه کيږه مه! دا هديره نه ده. هلته له يوه قبر څخه پرته بل قبر نسته. هغه هم ستاسو د مادلن قبر...

♥♥♥

ځوړند سر او غمجن زړه د خپل زاړه کور پر لور را وګرځېدم او په خپلو ترخو او غمجنو فکرنو کي ور ک سوم.

ساعتونه ساعتونه د زاړه کور په غولي کي پر نمجنه مځکه کښېناستم. زاړه او شوړيدلي چت او چاودلو ديوالونو ته په چورت کي سوم، د مادلن ټول يادونه مي يو په يو رایاد سول.

په دې مي اعتراف وکړ چي تر نن ورځي نه ما له چا سره په رښتيا مينه کړې وه او نه له ما سره چا مګر له مادلن پرته.

♥

شکسپیر

زما ګله

اې ښایسته موجوده چې د الوتونکو په څېر د ښایسته ګلونو پر مخ کښېنې ، ولې په دې پسرلي کې یو ځل بیا د ګلونو پر لور نه راځې.

ته ماته ووایه چې زما څخه څه ګناه سوې ده چې نور دې خپل نازدانه سترګي زما پر لور نه را اړوې؟

په تا څه وسوه چې زما سره دونه سوړ رفتار کوې، دزړه مراندې مي را لړزوې او د نیا او مافیها مي د سترګو په وړاندې تیاره ګرځوې؟

ستا په خداي(ج) دي مي قسم وي چې زه ګنهکار نه یم . ایا دا تقدیر دی چې زما او ستا د بیلتون کوښښ کوي؟.

ستا لپاره زما مینه او مهرباني هره دقیقه او هر ساعت ډېرېږي او ورځ له بلي زما په زړه کي ستا د میني اور نور هم په غرغنډو کیږي مګر افسوس چې ته زما څخه فرسخونه لیري یې او د نور لیري کېدو په حال کي ئې.

نو بیا ولي ارامه ناسته ئې ؟.

اې ښایسته بلبله! ټول ګلان ستا د قدمونو د راتګ ټک ټک ته غوږ دي او په دې تمه يې خپلي سترګي پټي کړي دي چي ستا خوږې مچي د هغوی پر ښایستو باړخوګانو په مرموزه توګه و مښلي او د هغوی مات زړونه یوځل بیا پیوند سي.

جانانه! زما زړګیه، زما ارمانه او زما امیده! یوازي ته په دې ته ښه پوهېږې چي زما د ژوند خوښي او خوشالي یوازي هغه وخت ده چي ته زما سې او زه د تل لپاره ستا سم؟. که چیري داسي ونه سي نو دا ژوند به ماته یو تدریجي مرګ وي ،او ډیر وخت به لا نه وي تېر چي دا کوچنی او سپک وزنه مرغه(زما روح) به ډېر ژر د دې خټین قفس له منځه ځخه د تل لپاره د ازادۍ پر لور والوزي.

اه ! نو له هرڅه څخه مخکي زما سپین کفن تېر کړئ او تاسو شاهدان واوسی چي زما په مرګ کي د هیچا لاس نسته.

زما د تور رنګه تابوت پر سر هیڅ ګل او خوشبویه شګوفه مه ږدئ ځکه زما په سینه کي یو داسي ګل دی چي نه خزانیږي ،زما دوستان هم مه خبروئ ځکه نه غواړم چي زما له معشوقې څخه په تنګ سي او زما سره يې په زړونو کي رخه پیدا سي.

زما سره مینه وکه

اې زما محبوبه!

زړه مي غواړي چي یوازي زما سره مینه ولرې او د ځان پر لور مي په مینه او خلوص در و بولې.

هغه وخت چي زه ستا د میني له شتمنۍ څخه برخمن سم نو نه د شپې له تیارې څخه وېره لرم او نه د طوفان له مستۍ څخه .

ځکه ستا میني زما زړه لکه روښانه ورځ داسي جوړ کړی دی.

یوازي زما سره مینه وکه او په مینه او مهربانۍ مي پر خپل لور در وغواړه ځکه له دې پرته ښایي ژوند ماته هیڅ معنا ونلري. ستا مینه او محبت ماته زما لاره روښانه او پاکه ښکاره کوي.

نو څنګه چي زه مي ځان د نړۍ له نیکمرغه ترینو انسانانو څخه بولم، ته هم زما په څېر سه، یوازي زما سره مینه وکړه او په مینه او ناز مي پر خپل لور در و بوله.

شارل بودلر

مادام سابانیه ته!

نه پوهېږم چي دا اسماني نعمت به،

هغه نعمت چي زما په رګ رګ او نفس نفس کي یوازي د هغه یادونه سته، زما په نصیب وي او که نه؟

مګر د اوس لپاره دونه خوشاله یم چي یو ځل بیا سوګند یاد کړم:

هغه مینه چي ستا سره لرم...

دا سوځوونکی اور چي ته یې زما د زړه په کره کي هست کړی ئې، نسم کولای چي تاته ښکاره کړم.

په دې خاطر چي دا پټ راز او هغه ګیلې چي دلته پټي دي ...په دې خاطر چي هغه مهرباني او مینه چي د عبادت تر اندازې رسیږي تاته تشریح کړم، پر ځان لازمه بولم چي باید دا ووایم: ((کله چي زما وجود د هوس په تیاره او ستمکده کي راګیرېږي تاسو...))

تاسو مي چې زما د خيالونو د بتکدې زرين بت ياست مي ته راځئ او د هوس او ناولتيا ټول خيالونه مي له ياده وځي. دا په دې خاطر چې تاسو يوازې دا نه چې تر ټولو ښه ښځه ...مقدس ترينه او ترټولو سپېڅلې پرښته ياست بلکي هر وخت او هر ځای ته ماته يو سپيڅلی خيال او مقدس هدف ئې او ته زما د فکر کولو تر کچې ډېره لوړه ئې.

زه لکه يو بت پرست يوازې ستا عبادت کوم.

کله چې زما څخه يو خطا کيږي نو له ځانه سره وايم:

خدايه(ج)! که هغه په دې خبره سي څه به وايي؟

کله چې يو ښه کار تر سره کوم نو له ځانه سره وايم چې دا هغه کار دی چې زه يې د هغې په خاطر تر سره کوم.

رنه دوریمو

د مینې ګل

نن یو ځل بیا ستا د میني یادونو غمجن کړم.

هغه خوشاله کوونکو یادونو چي ستا د پاکي میني سره اړه لري او له تیر وختونو څخه مي ملګري دي.

دا یادونه لکه د یو مړه کیدونکي اور ایرې دخاموشه کېدو په حال کي وې مګر یوځل بیا په تازه کېدو سوې.

♥♥♥

ښه پوهېږم چي تاهم تېر وختونه نه دي هېر کړي.

هغه ورځي چي زما سره دي مینه درلودله او په خپله مینه دي زه امیدواره ساتلی وم.

ستا یاد دي چي یوه ورځ دي یو ښایسته ګل راته په ډالۍ کي رالېږلی ؤ؟

یو کوچنی ښایسته سور ګل چي زما د سپېڅلي او ستاهوس پرسته میني ښکارندويي یې کول.

♥♥♥

راته لیکلي دي وه :

قسم په لمړۍ مینه چي تر هرڅه سپیڅلې وي ستا زړه به ښایي همیشه زما د پاکي میني مجمر وي

او ستا مینه به ښایي د تل لپاره زما د ژوندانه د شمعي یوازنۍ رڼا وي.

زما زړه له هغو اوبو اوبه سوی دی د کومو چي چینه ستا په زړه کي ده.

♥♥♥

مګر افسوس چي تا خپله وعده هېره کړه...

که څه هم چي زما مینه دي د خپل ژوند یوازنۍ ډېوه بلله ،خو بیا هم تا هېره کړه.

خپله مهرباني دي زما څخه و سپموله ،او زما هیلي او ارزوګاني دي پر مځکه وویشتې.

اې کاش چي ته زما په ژوند کي نه راتللای او زما خیالونه او فکرونه دي د ځان نه ګرځولای.

♥♥♥

نن هغه سور ګل چي تا را کړی و راسره دی.

او دا زما د میني یوازنی یادګار دی .

نن دا ګل د هغي لمړۍ ورځي تازګي او ښکلا نلري .

ځکه ستا مینه د هغه ښکلا او تازګي وه چي نور وجودنلري.

♥♥♥

زما زړه نن له دې وچ سوي ګل سره مینه لري.

ځکه هغه مړې سوي او سپیڅلي خاطرې د دې ګل په پاڼه کي ښخي دي.

دا ګل ،زما د میني ګل ؤ...

مګر افسوس چي په څونه تېزۍ ستا د بې وفایۍ خزان هغه له ځانه سره مړاوی کړ.

له چیني ادب څخه

لمر لویدل

لمر له څرکه پر ژړ سوي چمن لګیږي او چمن ژړه لمبه کوي.دا دی اوس یې تاب سړیږي او له ریږد سره یوځای د غره شاته فنا کیږي.

په اسمان کې لا پوره تیاره نه ده ،روښنایي لا تر دې دمه سته ، دا یو ښکاره حقیقت دی چې د غره شاته ورځ په پیلېدو ده .

هو، نن د خزان د سنګار بکس څخه خپل ځان سمبال کړی دی.

د ورځې وروستی باد د خزان له زوره وچ او ژړې سوي پاڼې په مدار مدار د د رختو له ښاخو د مځکې پر لور را شړي .

د لک لکي ماده چي خپله جوړه يې له لاسه ورکړې ده په غم او خپګان د خپلي جوړۍ پر لور راستنيږي، د خپلي جوړې د راتګ بږغ ته غوږ غوږ ده او د راتګ لاره يې څاري مګر هغه به هيڅکله بير ته را و نه ګرځي .

په همدې شپه کي تورو کارغانو پر وچو ښاخونو د خزان د راتلو په خوښۍ کي خپل د کاغ کاغ سندري تر اسمانه رسولي دي .

کریستوفرمارلوف

د شپانه مینه

چې

اې زما محبوبې! زما پر لورې راسه او زما بې رنګه مینه قبوله کړه تر څو د غرونو په منځ کې د درو پر سر، د چمن زارو په منځ کې،د ګلانو څخه د ډکو تپو په منځ کې د رڼې او ځلالې چینې په اړخ کې زما د شپیلی و شرنګ ته ،په نڅا و ناڅې.

که اوس هم ته دې ته واداره یې،نو زما پر لورې راسه او زما سپېڅلې او ساده مینه قبوله کړه.

♥♥♥

موږ به پر خړو او غټو پرښو کښېنو او د هغه ځوان او تنکیو شپنو او رمو سیل به کوو کوم چې شپیلی په لاس ورې په اوږو کې په ناز ناز خپلې رمې د شنو چمن زارو منځ ته را شړي. موږ به د هغه نویو زیږېدلو کوچنیو وریو په ناز ناز امبا اورو چې په خپلې مورجانې پسې یې په وهي.

موړ به له اوبو ڤخه د ډکو سيندونو پر غاړه د ابشارونو او شور شرو په ڤنګ کي، د يو بل په غيږکي د پسرلني ښايسته مرغانو په غاړو او نارو ويده کيږو او را ويښيږو. زه به ستا بستر د ښايسته او خوشبويه سرو ګلونو ڤخه ډک کړم، يوه ښايسته ګل دسته به ښايي ستاسو سرته چي د پيچک په تنابو به تړلې وي کښيږدم او تا به لکه اسماني سپوږمي چي د ستورو په منځ کي را ګير وي، په هم هغه انداز د دې ګلونو په منځ کي پرې باسم.

بيا هم که ته دې ته تياره ئې نو راسه زما اسماني مينه په خپل لاهوتي حسن قبوله کړه.

♥♥♥

زه به ښايي تاته له اوړى ڤخه ساده او سپيڤلي کالي جوړ کړم،او تاته به ډېر ښايسته بوټونه چي طلايي ګلان به پر ټکوهل سوي وي، جوړ کړم.

زه به يو داسي کمر بند درته جوړ کړم چي شاوخوا به د لاله په ګلونو پوښل سوى وي، ښايي د کلي ماشومان به د يادګار په توګه د هغه لپاره د سيند له غاړي ورته ګوجي را ټول کړي او زه به د يادګار په توګه په هغه کي د سيند مرجان ټک وهم . د کلي ماشومان به د پسرلي په هر سهار ښايي تاته د ښې ورڅې د درلودلو په موخه له اتڼ سره د ښه ژوند يوه ښايسته سندره زمزمه کړي .

کیسه

له الام و رتر شته

نن ورروستی ورځ ده چې زه ستړگي رغړوم، نور به زما ستړگي دغه ځلېدونکی لمر و نه ويني. ډیر ارمان چې نن هم ورځ تياره ده او لمر نه ښکاري،اې خلقته! ته ولې نه خواشينی کیږې ځکه ستا زوی،ستا دوست او ستا ملگری نور مري.

زما نازنيني شارلوت! کله چې انسان مري نو هغه د دې تصور نسي کولای چې مرگ به څنگه شی وي؟ ايا هغه به خوب ته ورته يو حالت وي که څنگه؟ دا له تصوره وتلی يو حالت دی.

اخيري ورځ! دا د اخيري کليمه ماته هيڅ مفهوم نلري.نن دا دی بې خاره ناست يم مگر سبا به بې حر کته مړ وجود پروت يم .مرگ څه شی دی؟

هر کله چې مرگ رایاد سي، ډول ډول انځورنه مي مخي ته راسي. ما ډیرو خلکو مرگ ليدلی دی، دا انسان څونه بې وسه دی، د خپل پيل او پای څخه نه دی خبر .

همدا اوس او همدا شېبه زه ستا يم مگر له لږ ځنډ وروسته به زه او ته د تل لپاره له يو بل څخه جلا کیږو .

نه شارلوت! دا به امکان ونه لري چي موږ له یو بل څخه بېل سو. دا څنګه امکان لري چي زموږ مینه دي نابوده سي؟ موږ به تل تر تله ژوندي یو ،نیستي ...دا نیستي مانا څه؟ زه د دې بې مفهومه کلیمې په مانانه پوهېږم.

اه شارلوت!مرګ او په تورو ،یخو او تنګو خاورو کي ښخول. په ځوانۍ کي مي مهربانه ملګرې درلودې،دا ملګرې مي مړه سو ،د جنازې مراسیمو ته یې ورغلی وم. په خپلو سترګو مي ولیدل چي قبر یې وکېنښ او د هغه بې ساه وجود یې پکښې ښخ کړ. کله چي یې خاوري پسي ور اچولې، زه یې څنګ ته ناست وم.

د هغه تابوت یې قبر ته ور تا کړ.کله چي یې لمړۍ بېلچه خاوره ورپسي ور واچولې، له تابوته یو شوم ږغ پورته سو ...بیا یې خاوري ور واچولې...اواز کرار کرار کښته کېدی څو ټول قبر ډک سو. زه د هغه د قبر څنګ ته په خاورو کي کښېناستم ،ومي ژړل مګر زړه مي له درده خالي ؤ.ځکه هغه څه چي مي په وړاندي تېرېدل، نه وربادي پوهېدم او د مرګ په مانا مي سر نه خلاصېدی؟

له یخ ،تنګ او تیاره قبره چي زما هم په تمه دی نه وم خبر.

اه! ومي بخښه! ومي بخښه! تېره ورځ، هغه شپه زما د ژوند اخیري شپه وه.زما درنې پرښتې، تېره ورځ زما زړه دا و منل

چې ته زما سره مينه لرې. تر اوسه مې ستا د دوو ښايستو شونډانو توښ په ياد دی.

زما زړه نن د مينې په اصلي مفهوم پوه سو...

اه شارلوت! زه په دې ښه پوهېدم چې مينه را سره لرې. له هغې لمړۍ ورځې راهيسې چې ستا ښايسته سترګې زما له سترګو سره مخ په مخ سوې او ستا لاس مې په لاس کې ونيوی، زړه مې ستا د مينې او مهربانۍ زيری را کړ. مګر هر وخت چې به ستا څخه ليرې کېدم او البر به مې ستا سره ليدی نو زړه به ستا پر مينه بدګمانه کېدی او وينه به مې په رګونو کې پر جوش راتله.

ايا هغه ورځ دې ياده ده چې ما او تا سره وليدل، تا زما سره يوه خبره هم ونه کړه، ما ته دې د جوړ په خير لپاره لاس هم را نکړ مګر د ګلانو يوه ګېډۍ دې را وليږله. زه د هغو ګلانو په مخکې پر ګونډو سوم او په ځار ځار مې وژړل. دا ګېډۍ زما لپاره ستا د پاکې مينې مظهر ؤ.

په دې نړۍ کې هرڅه له وخت تېرېدو سره بدلېږي مګر هغه سوځوونکی ژوند چې ستا له ليدو څخه زما په وجود کې پيدا سو، تل پاته او ابدي دی. هغه تر اوسه زما په وجود کې بلېږي او تل تر تله به زما په وجود کې په غرغنډو وی.

شارلوت زما سره مينه لري، دا لاس د هغې د غاړې هار(اميل)سو.

دا شونډان د هغې لړزېدونکو شونډانو، دا خوله د هغې نازنینې خولې او دا وجود د هغې لاهوتي وجود ته ور نږدې سو. اه شارلوت! ته زما يې. څه چې ته د البر میرمن سوې؟. ته زما وې او زما يې او زما به او سې مګر په تصور نه په حقیقت کې.

نو څه چې البر ستا څښتن دی، ډېر ښه، که په دې نړۍ کې ستا سره مینه، او له البر څخه ستا جلا کونه کومه ګناه وي، نو زه خپله خپل ځان د دې ګناه مرتکب کوم. ځکه ما د دې ګناه خوند کتلی دی او د هغې ګناه څخه مي زړه ژوند او وجود مي طاقت مومي مګر له دې ساعت څخه وروسته ته زما ئې شارلوت! ته زما ئې شارلوت! زما مخاطبه يوازي ته نه يې بلکې زه مي خبري تا او د کائیناتو خدای(ج) ته هم کوم، هغه به زما لاس نیسي ځکه هغه د هغه پر لور هر غځېدلی لاس یوازې نه پرېږدي او خپله يې نیسي. کېدای سي چې ته یو ځل بیا راسې او کله چې ته بیر ته راځې، زه به دې په ډېره تلوسه ښه راغلې ته دروځم، تا به په غېږ کې ونیسم، د نړۍ له خدای(ج) څخه به منته وکړم او تا به د تل لپاره په خپله سینه پوري جوخته و ساتم.

هغه څه چې زه وایم، کوم خیال او خوب نه دی. هر څونه چې قبر ته نږدې کېږم، هغونه مي ستر ګې خلاصیږي. موږ به یو بل یو ځل بیا وینو. موږ به یو ځل بیا د یو بل کیږو.

په هغه نړۍ کې به ستا مور یو ځل بیا وینم او خپل د زړه راز به ټول ور ته وایم.

الفونس کار

ماګدولین

له استفن څخه ماګدولین ته

ماګدولین! پوه سوم چي مینه را سره لرې. ژوند څونه حیرانوونکی او تېر ایستونکی دی. ما هیڅ ورځ دونه ښایسته او په زړه پوري نه وه لیدلې لکه نن سهار چي زه له خوبه را پاڅېدم.هغه خوښي چي زه یې د خپل زړه له تله حسوم، په هغه کي ستا انځور له ورایه وینم.که مي چیري ستا زړه وړونکی بڼغ لکه ښایسته او خوشبویه ګل په ګلدانۍ کي په یاد نه وای نو ته باور وکړه چي ما به فکر کولای چي زه خوب وینم.نن ورځ ښایي ماته یوه اوږده او په زړه پوري ورځ وي.ای کاش چي کولای مي سوای هغه ورځي او وختونه مي چي ستا او ستا له دیدن څخه یې لیري تیروم، د خپل ژوند له پاڼو پاکولای سوای.

ماګدولین! ما هیله درلودله چي هرڅونه ډیري آسانۍ لاس ته راوړم او ستا په مخکي یې کښېږدم.

زه اوس افسوس کوم چې ولې خلقت زه له خپلو ټولو ښېګڼو بې برخې کړی یم او ولې ما دا ټول څه په لاس رانه وړل .

څونه به ښه وای چې ما هم ستا په څېر ښکلې او جذابه څیره درلودلای او څنګه چې تا زه خپل ځان ته در مایل کړم،ما هم ته خپل ځان ته را مایله کړې وای.

زه په دغو ټولو شیانو کې له زړه څخه پر ته بل څه نلرم چې تاته یې وړاندې کړم. زما په ژوند کې زما ټوله هستې او نیستې همدا یو زړه دی. دا کوچنۍ ډالۍ زما څخه قبوله که او و وایه چې دا کوچنۍ ډالۍ دې خوښه ده.

راته ووایه چې مینه را سره لرې. ستا د خولې یو لفظ زما ټول ژوند پر بل مخ اړوي، کولای سې چې زما د ژوند منۍ په پسرلې بدل کړې او هیلې مې په حقیقتونو واړوې.

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګدولین ! زه ډېر در څخه خوابدی یم ځکه، ته ولي ماته لیک نه لیکې؟ مګر په فارغو اوږدو وختونو کي چي د خیالونو په جالو کي را ګیر کېږې، د دې فکر نه کوې چي کاش دي ملګري ته یو لیک ولیکې؟

دا ماته ډېر د نېکمرغۍ ځای دی چي ستا له لوري یو څو کرښي او لاس لیک له ځانه سره د یادګار په توګه ولرم، دا په دې خاطر چي کله له نړۍ څخه ستړی کېږم نو به په هغوی خپل د زړه دلاسا کوم.

په دې ښه پوهېږم چي تا څه شی د لیک له لیکلو منعه کوي. هغه ستا احتیاط دی چي له کوچنیوالي دي عادت دی.

تاته ویل سوي دي چي و هغه ځوان ته چي مینه ورسره لرې لیک لیکل ناروا او بد کار دی مګر په دې پوهېږې چي دا قانون د هغه ښځو لخوا را منځ ته سوی دی چي د میني له نوم سره ان اشنا هم نه دي.همدا بدمرغه قانون دی چي انسانان بې وفایۍ او خیانت ته واداره کوي.

ځکه کله چي یوه ښځه یو چا ته وایي: ((مینه درسره لرم)) او وروسته هغه ته د لیکونو ځواب نه ورکوي، نو سړی له هم هغې لمړۍ ورځي څخه دا احساس کوي چي تیر ایستلی یې دی.

زه دا ناولې پدیده نه یوازې دا چې یو غلط او بې مفهومه کار یې بولم بلکې یو ستر خیانت او نه بخښونکې ګناه یې ګڼم. زموږ ځې د خلکو په خبرو او قوانینو څه؟

ماګدولین! هیله کوم چې د هغوی خبرې پرېږده. موږ ولې باید له هغو کړنو څخه چې زموږ دواړو خوښي پکښې وي، سترګې پټې کړو او که چیرې ته فکر کوې چې باید د هغوی خبرې ومنې، نو ډاډه اوسه چې نه زما سره مینه کولای سې او نه ماته لیک لیکلای سې.

نو پوهېږې چې څه به پیښ سي ؟

یو جزئي پښېماني او ناکامي،هغه وخت چې زموږ وربښته سپین، احساسات مړه او ځواني پای ته ورسیږي، نو پوهېږې څه به پاته سي؟ د پښیمانۍ اوښکي او د زړه اور. هغه وخت ښایي ته پر خپلو او زما پر تیرو غمونو له اوښکو تویولو پرته بل هیڅ و نه لرې او هغه وخت به ته یوازې د یوې شېې ځوانۍ هیله ولرې چې په هغه کې مینه وکړې او له خپل مین سره رازو نیاز وکړې.

هغه وخت ښایي پوهه سې چې وجود دې د تازه او غوړېدلي ګل په څېر وو چې لمر هغه ته خپله رڼا ور نکړای سوای او پرته له ځنډه خزان او پاڼې پاڼې سو.

له ماګډولين څخه استفن ته

استفن! دا دي څه وکړل؟ دې مچي دي زه ډيره وارخطا او وېرولم که څه هم چي تا، په چم چم چي زما رضا هم نه وه، مچ کړم مګر بيا مي هم له ځانه سره ښه ټينګ جنګ وکړ.

که چيري موږ په هغه وخت کي چا ليدلای نو نور به مو څه عزت پاته سوی وای. نور به ماد ژوند تر پايه د خلګو منځ ته د راتلو زړه نه وای کړی. د شپې چي کله خپلي خوني ته ولاړم او د خلګو خبري مي چي زموږ په ليدو به يې کړي وای د سترګو په وړاندي مجسمي کړې، نو يو ډول ولړزېدم.

د خپلي عمه نصيحتونه مي چي زه يې کوچنۍ رالويه کړې يم، راياد سول نو ومي ژړل. داسي مي کړه چي روح مي لړل سوی دی. زه دې ته حيرانه وم چي څنګه خدای(ج) ته مخامخ ودرېږم او لمونځ وکړم او خپل لاسونه د هغه پر لور ور اوږده کړم.

يو ځل بيا مي په ژړا پيل وکړ. دونه مي وژړل چي نور له ځانه سره په دې ډاډه سوم چي اوس مي نو ګناه بخښل سوې ده.

له استفن څخه ماګډولین ته

اه ! دا مي څه وکړل؟ ما پر خپلي خوښۍ یو نه زغمېدونکی وار وکړ.ماګدولین! ما و بخښه! دا مچه چي ما ستا له تندي څخه واخیسته، یوه داسي مچه وه لکه یو ورور چي یې له خپلي خور څخه اخلي. که رښتیا را باندي وائې، دې مچي تر تا زه ډېر ناکراره کړم مګر دا ستا مسئولیت ؤ چي زه دي باید داسي یوه ناوړه کار ته نه وای پرې ایښی. ښه به دا وي چي ووایم دې مچي زما په وجود کي هیڅ انګېزه نه ده کړې او ما هیڅ حس نه دی کړی چي ما کوم څوک مچ کړل که څنګه؟.

لکه ما چي یو بې روحه د مر مرو مجسمه مچ کړې وي یا لکه یو بې روحه او یخ سوی وجود چي مي مچ کړی وي. که چیري زه پوهېدای چي هغه کس چي زما پر سینه یې سر ایښی دی دونه بې تحمله او نازک دی چي زما د مینې هیڅ احساس نه کوي او د هغه لاس زما په لاس کي یوازي د ویري په خاطر دی نو ته باور وکه چي ما به هغه لکه بې وفا او بې باوره مار چي په دوستۍ یې هیڅ بروسه نسته، له ځانه څخه په ډېري چټکۍ لیري کړی وای.

ماګدولین!زه ستا مین یم. که چیري په دې پوه سم چي زما مینه په بشپړه توګه یو طرفه ده او ستا زما سره ملګر تیا یو ساده دوستي ده نو ته باور وکړه چي نور به زه یوازي دا نه چي ستا سره هیڅ خبري ونکړم بلکي په ټول عمر کي به بیا تاته خپل مخ در و نه ښئیم.

زه به دي نور هیڅکله له ښکلي او ښایسته مخ څخه مچه وانخلم ځکه مینه د زور کار نه دی او مینه له هر ډول هوس او شهوت څخه پاکه ده.

له ماګډولین څخه استفن ته

زما ګرانه دوسته! لیک دي زه ډیره زهیره او خواشینې کړم. زه نه پوهېږم چې څه شی د دې لامل سو چې ته زما پر مینه شکمن سې؟.

زه ډیره حیرانه یم چې ستا څخه دا بدګماني څنګه لیري کړم؟

ایا حتماً باید در ته و وایم چې زه ستا سره تر خپل روح زیاته مینه لرم او خپله خوښي ستا په خوښۍ پوري تړلې بولم.

استفنه! تا چې خپله دا حس کړې ده نو بیا ولې ځان دونه ناراحته کوې؟.

ما و بخښه! یوه نجلۍ چې مور یې په ماشومتوب کې له لاسه ورکړې وي، نو باید له داسې شیانو څخه و وېرېږي او هرڅه ته د احتیاط په سترګه وګوري. له دې وروسته زه کوښښ کوم چې پر تا خپل باور وساتم. زه په دې هیله یم چې د واده په شپه مې په حقیقت کې یو سپیڅلې او پاکه میرمن خپل څښتن ته ډالۍ کړم. که چیري ته زما د پت او عزت ساتنه وکې، دا کړنه دي بې ځایه نه ځي ځکه دا زه تا ته ساتم.

ماګډولین

له ماګډولین څخه استفن ته

زما ګران ملګرې!

له کومي ورځي چي ته تللی یې، تر اوسه زه چي وایم یوه پیړۍ تېره سوې ده مګر پر دې سر بیره تر اوسه مي د هیلو او امیدونو باغ لا ترو تازه دی او د هیلو غوټۍ لا غوړېږي. لمر له خپل ټول حرارت سره ځلیږي، ټول کائینات خوښ او خوشاله دي. یوازي زه یم چي غمجنه او له لیري والي دي خسته یم.

استفن! له څه وخته دي لیک نه دی راغلی. ستا یوازني یادګار ستا وروستي لیکونو دي چي تر اوسه یې راسره ساتم. نه پوهېږم چي هغه مي څو ځله لوستلي او مچ کړي دي.ر ښتیا ته څنګه کولای سې چي پر ته له ما ژوند و کولای سې؟. څونه هیله لرم چي همېشه زما په څنګ کي واوسې او زه دي له بې رنګه او سپېځلي میني څخه برخمنه و اوسم.

تېره شپه سخت باد او باران ؤ. زه تالندي او بریښناو له خوبه را ویښه کړم ،که ګورم ژونویا زما کټ ته نږدې ولاړه ده او له ډیري ویري ژاړي. ډېر کوښښ مي وکړ چي هغه دلاسا کړم.کومه ګټه یې و نه کړه. په دې

وخت کي مي له ځان سره وویل: کچیري اوس زموږ پر کور تندر راولویږي نو استفن به څه پوه سي چي ما د مرګ په وخت کي هم هغه یاداوه؟ نو سمدستي ولاړه سوم لیک مي در ته ولیکی.

وروسته ولاړه سوم کړکۍ مي پرانیستله چي یو څه هواخوري وکړم او ویره مي له وجوده ووځي.وروسته پر ځنګنو کښېناستم او لاسونه مي خدای(ج) ته پورته کړل چي موږ د طبیعت له قهره و ساتي او ما ستا په خاطر ژوندۍ و ساتي، که چیري مړه سم او له دنیا ولاړه سم، تاته صبر درکړي او سر دي له هري بلا په امان و ساتي.

ټوله شپه مي په لمانځه او دعاوو پر سر واخیسته څو طوفان ارام سو، باد او باران و درېدی او له هغه جوش او خروښه چي درلودی یې، ولویدی. د خداي(ج) شکر مي وکېښ او د آرامۍ احساس مي وکړ.

سهار چي مي کله خپله وصیتنامه و لوستله، په هغه کي مي ستا څېره راته انځور سوه. نو یو دم ژړا ونیولم. دونه مي وژړل چي د اوښکو له لاسه مي دستمال لوند سو.

استفنه!زما دروند دوسته او زما دروند څښتنه!

که چیري زه ستا تر مخه و مرم او زما د وصیت نامې پر اساس زما ټوله شتمني تاته درورسیږي نو ایا ته به دا و

مني؟ او ایا ته به ددې شتمنۍ په قبلولو زما روح خوشاله کړې؟.

اه! ډېره بخښنه غواړم چې زه تاته دا ډول خبري کوم. زه به نه مرم. دا دی اسمان صاف دی او ورځ ډېره ښایسته ده. ما دي ماغزه ناحقي په دې خبرو در خراب کړه.

پلارمي د خپلي مهربانۍ له مخې ډېره مرسته را سره کوي. د هغه په مرسته مي د ښه راغلي تالار چې کله کله به زه او ته هلته کښېناستو بیرته له سره ډېر ښایسته جوړ کړی دی مګر ستا ځای اوس هم هلته خالي دی. ایا زموږ د ورور اوژن که څه هم هغه یوازي ستا ورور دي مګر زه هم هغه خپل ورور بولم، لیک در وه رسیدی که یا؟.

ډېره هیله لرم چې له هغه سره په تول پوره خورولي وکړم. هغه پر ما ډېر ګران دی. هغه ته مي یوه ډېره ښایسته د پېسو کڅوړه جوړه کړې ده.هیله کوم چې کله هغه ته لیک لیکې، ما ورته د یوې مهرباني خور په څېر معرفي کړې. له دې لیک سره مل یوه ډالۍ هم درلېږم. دا یوه ګوتمۍ(انګوشتری) ده چې ما د خپلو وربښتانو څخه درته اوبدلې ده.

رښتیا استفنه! ښه سو چې را یاد مي سول. تا باید له یوې ډېري نیک اخلاقه او ښې نجلۍ سره اشنا کړم

او هیله لرم چي ته د هغې یو ښه دوست سې. سوزان در یادوم چي زما ډیره نږدې ملګرې ده.

هغه ډېره سپیڅلې او ساده نجلۍ ده. هغه ډېره هوښیاره هم ده او ډیره جالبه لا دا ده چي هغه ډېره ښه انځور ګره ده. هغه په نڅا کي ساری نه لري اونه دونه په شرنګ او سوز پیانو ږغوي چي هغه د چا خبره د هوا مرغان لا ورته ناڅي. تر ټولو مهمه خو لا دا ده چي هغه ستا له میرمني او میني ماګدولین سر بې کچي زیاته مینه لري.

د لیدو په هیله، استفن! د دې پر ته چي درته په دې لیک کي ولیکم مینه درسره لرم نورڅه نه درته لرم

ماګدولین

له استفن څخه ماګډولین ته

زما ښایستي او ګراني ماګدولین! ستا خوږ لیک راته را و رسېدی. له مهربانۍ او میني څخه دي مننه. کومه نوې خبره نه درته لرم او کوم زیری نه لرم چي تاته یې واوروم. د بخت پرښته لا تر اوسه ماته نه ده را رسېدلې مګر زه له صبر او امید څخه پر ته بل څه کولای سم؟ مګر هغه ورځ نه ده چي د امید ښایسته ناوې به ماته له زیري سره مل راځي.

د خپلي ملګري له را پېژندني څخه دي ډېره مننه. زه د هغې دوستي په درنښت سره منم مګر په دې خاطر نه چي هغه یو ښه انځور ګره، تکړه نڅاګره او یا ډېره هوښیاره نجلۍ ده بلکي په دې خاطر چي هغه ستا ملګرې ده، ته له هغې سره مینه لرې او هغه ستا سره.

تا راته لیکلي چي ((که چیري زه مړه سم او له وصیت سره مي سم ټوله شتمني تاته پاته سي نو ته به یې قبوله کړې؟.))

نه پوهېږم چي له دې لیونتوب څخه دي هدف څه دی؟ ته څنګه فکر کوې چي زه دي ستا له مرګ

وروسته ژوندی و اوسم. دنیا او ژوند به له تا پر ته ماته څه ارزښت ولري؟ ته زما د ژوند سرمایه او د ستر ګو دید ئې. ته زما د ارمانونو ډېوه ئې او که چیري خدای(ج) ناکرده ته و مرې نو زه به هم له ځنډه پر ته خپل ځان ووژنم، په بله نړۍ کي به د خدای(ج) په مخ کي ستا سره غاړه غړۍ کېږم اوهلته به خپلي ټولي ناکامۍ په بریالیتوبونو بدلوم .

اه ماګدولین نه پوهېږم چي دا څه کیږي؟ ښایي چي موږ ته به په ازل کي همداسي لیکل سوي وي.

زما د ورور اوژون لپاره دي له ډالۍ څخه مننه کوم او ماته چي دي کمه ګوتۍ لېږلې وه، له هغې هم په زړګونو واره مننه! ما هم له دې لیک سره مل یوه ګوتۍ درلېږلې ده چي زما د سر له وریښتانو څخه مي اوبدلې ده او ها ستا رالېږلې ګوتې مي له په ګوته کولو څخه مخکې په سلاهاوه واره ښکل او پر ستر ګو ومښوول. بیا هم مننه.

استفن

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګدولین زیری! ښایي سبا له دې ځایه ولاړ سم.دا دی بالآخره دنیا ماته و خندله. د اوس لپاره په ډېره کمه تنخوا دنده راته پیدا سوې ده مګر قول یې را کړی دی چي هره میاشت به مي تنخوا یو زر او پنځه سوه فلورینه را لوړ وي.

او ها، یاد دي وي چي اته میاشتي وروسته به که خدای(ج) کول په قزار کلیسا کي څنګ پر څنګ ولاړ یو او له کشیش څخه به د یوځای کیدو خطبه- که خدای(ج) کول- اورو.

کوښښ به وکړم چي دا اته میاشتي په ښه توګه راباندي تیري سي ،او په دې اتو میاشتو کي به زما یوازنی ډاډ او باور ستا مینه وي. نن ماته یو له خیر او بر کته ډکه ورځ وه. د تل په څېر مي ښوونکي ته ورغلی وم. هغه ډاډ راکړ او په مهربانۍ ئې وویل:

تاته مي یو ښه او وړ کار موندلی دی مګر ډېر ژر دي باید کډه ټوله کړې او سهار وختي دي د نوي ماموریت پر لوري و خوځیږې. هغه په دې عقیده دی چي که څوک غواړي په پوهنتونونو کي کار وکړي، هغه باید له ډېره

کوچني ځایه څخه کار شروع کړي تر څو د عروج معراج او د شهرت اسمان ته ورسیږي .

رښتیا، زه څونه بختور یم،اوه رښتیا ایا نیکمرغي له دې پرته بل شی ده چي انسان خپلو هیلو او ارزوګانو ته و رسیږي.

ماګدولین! زما د نوي دندي ځای ستاسو له کوره څخه ډېر لیري نه دی. بیخي درې یا څلور کوره به سره لیري وي. هو رښتیا، زموږ له خپله کوره او ستا د ملګري سوزان له کوره به هم همدونه فاصله لري. په دې کي د خوښی خبره داده چي یو څه به یو بل ته نږدې یو.

نور دي نه مزاحم کیږم ځکه چي کډه او شیان مي باید ژر ټول کړم او حرکت وکړم. نور لیک پر دې ځای پای ته رسوم.

استفن

له ماګډولین څخه استفن ته

ښاغلي ښوونکې! رښتیا بیخي بې انصافه ئې. ته وائې چي زه له دې بیریږم چي د غابښ په کښلو به بد رنګه سم.

نه داسي نه ده. څنګه چي پوهېږم مینه را سره لرې نو له هیڅ شي نه بیریږم. ته د تقدیر کارونو ته ګوره د غابښ درد مي ښه سو، ځکه ډاکټر راته وویل چي نور یې کښلو ته ضروروت نسته.

د یکشنبې په ورځ ښایي د خپلې عمه پولین کره ولاړه سم. ته هغه پېژنې او کولای سې چي هورې راسې. په ظاهره کي به داسي ښکاره سي چي ته تصادفاً هلته راغلی یې مګر موږ به و کولای سو چي یو بل و وینو او یو څه خبري سره وکړو.

د خدای په امان ګرانه! ملګرې مي سوزان په وره کي ولاړه ده چي ژر مي کالي واغوندم او ور ووځم. هغه په پرله پسې توګه پښه پر مځکه وهي او نارې وهي چي: ((ژر سه او ژرسه!)) هغه غواړي چي زه پرا ته ورسره ولاړه سم. استفنه بخښنه غواړم د لید و په هیله.

ماګډولین

له استفن څخه ماګډولين ته

ته زما د خيالونو او فکرونو يوازنۍ سرمايه ئې. تل ستا په اړه فکر کوم. زما مينه يوازنۍ پرده ده چې د ځان او ستا د ژوند انځور پر هغه ترسيموم. تل دې ښکلی او په زړه پوري تصوير زما د سترګو په وړاندې ناځي.

ماګډولين! ته زما نامزاده ئې. نو هر نصيحت چې درته کوم يوازې ستا د ښه والي او دوستۍ په خاطر يې کوم. زه غواړم چې ورځ ورځ،ساعت ساعت ، دقيقه دقيه او ان چې ثانيه ثانيه مې زموږ د ژوند ښه تېرېدو په خاطر قرباني کړم نو په دې خاطر که ځنې سختې خبرې درته ليکم و مې بخښه.

غواړم چې دې ته دې فکر راواړوم چې ستا په زوره خنداوو په ننداريتون کې د ټولو سترګي ناځاپه ستا پر لور اړولې، سترګې به يې ستا پر لوڅو بازوګانو او ښايسته څېره لګېدلې او ته به يې د خلکو په وړاندې يو سپکه او بدکاره ښځه ښکاره کولې.

ماګډولين!ايا پوهېږې چې د يوې ښځې لپاره تر ټولو ښايسته او ښکلې جامه کومه ده؟.هغه د پت او عزت جامه ده. هغه د وقار او د برم جامه ده.

کله چي کومه نجلۍ د یو چا په نوم کيږي نور باید د پردیو خلکو په مخکي په ښخارۍ وه نه ګرځي، ځکه نور د هغې عزت ټول د هغې په ښښتن پوري اړه لري. که چیري هغه هر ښه او بد کار کوي نو خلک یوازي دا وائي چي دا خو د پلاني میرمن ده. نو کله چي یو نامزاده سوې میرمن کوم کار کوي، لمړی باید چي د هغه په اړه ښه فکر وکړي چي څه شی، چیري کوي.

ماګدولین ته هغه ګل ئې چي باید له ښایسته بویه څخه دي زه ګټه پورته کړم. ستا لپاره یوازي دا بسنه نه کوي چي ته له ما څخه پرته له بل چا سره مینه ونکړې. ته باید چي کوښښ وکړې چي بل څوک هم له ما څخه پرته ستا سره مینه ونکړي.

نو د دې لپاره چي زما سره له خیانت او ژوند خرابولو څخه دي مخ نیوی کړی وي، باید چي د نورو له نظره ځان پټ کړې. کله چي ستا سره کوم پردی څوک کښیني، ستا پر ښایسته او ښکلې څېره یې نظر لویږي او ستا له خوندور خبرو څخه خوند اخلي، دا پخپله زما سره یو ستر او نه بخښل کېدونکی خیانت دی.

او ته په دې خیانت کي له هغه خاین سره شریکه ئې.

ماګدولین! ایا تاته دا ښه خوند نه درکوي چي د
واده په ورځ چي کله ته د تل لپاره زما کېږې ماته په غرور
او ډاډ ووایې چي ته یوازنی سړی یې چي ما خپل ځان
یوازي او یوازي ستا په خاطر پاک او سپیڅلی ساتلیٔ او
زه لکه یوه سپیڅلې او آسماني پرښته، ستا لپاره له ازل
څخه تر ابد پوري ټاکل سوې یم.
نور څه نلرم. یوازي دونه په یاد لره چي ما دي له
خپلو حالتو بې خبره مه ساته او ځان دي په تفریح او
ساعت تیري کي دونه مه غرقوه چي زه او هرڅه درڅخه
هېر سو.

استفن

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګډولین! نور په نړۍ کې له تا پرته بل څوک نلرم ځکه زما ګران او مهربانه ورور اوژن چې د ژوند د امید د بیړۍ یوه تخته وه، هغه و مړ.

له دې وروسته مې هیله او امید یوازې ته ئې.

هغه پر ما ډیر ګران ؤ ځکه د کورنۍ په ټولو غړو کې یوازې هغه زما په طبیعت پوهېدی.

افسوس پر هغه چې په بې وزلۍ کې مړ سو ا و افسوس پر ما چې له هغه څخه د مرګ په وخت کې هم لیرې وم، د زنکدن په وخت کې یې سر ته نه وم ناست او د ژوند اخیرې اوبه مې نه ورباندې وڅښلې.

اف ماګدلین! په حقیقت کې د هغه د مرګ مسول زه یم. تر دې زیات نسم کولای چې په دې اړه توضیحات در کړم او وړ خو داده چې ته هم زما سره په دې غم کې خواشینې سې او اوښکې را سره توی کړې.

په دې خاطر نه چې هغه زما ورور ؤ بلکې په دې خاطر چې هغه په حقیقت کې یو ښه او خوشاله ځوان ؤ چې د هر چا خوشالي یې غوښته.

غوښتل مي چي د ژوند په پای کي يې ووينم مګر زړه مي نه وکړ ځکه وېرېدلم چي که چيري د هغه ښکلې څېره او موزون قد او قامت ټوټه ټوټه او په وينو لړلی و وينم، هسي نه سکته وکړم.

اي کاش چي په هغه وخت زه هلته نږدې وای چي هغه له آسه لوېدی، زه پر غوړيدلی وای، مرګ مي له هغه ليري شړلی وای او هغه مي د مرګ له وحشي پنجو څخه خلاص کړی وای.

افسوس چي د هغه ژوند په دې نړۍ کي د سهار د ستورو په څېر لنډ وو.

و مي بخښه ګراني چي د غم د خبر په اورولو مي غمجنه کړې. هيله کوم چي و مي بخښې.

استفن

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګدولین!نور کار تر کار تېر سو او امید مي په ناامیدۍ بدل سو.

هغه رڼا چي زما تیاره لاره یې راته روښانه کوله نور د تل لپاره تیاره سوه. نن مي راتلونکې لکه د شپې په تروږمۍ کي پیچلې تاو راتاو لاره په ګرد او غبار کي پټه ښکاري.

درې هفتې مخکي مي د یوه دوست لیک راته را ورسیدی.

دا هغه مهربانه او زړه سوانده سړی وو چي د پلار په څېر مینه مي ورسره درلودله. هغه په لیک کي راته لیکلي وه چي لیدو ته یې ورسم ځکه چي ډېر ناروغ دی .

نو ناچاره سوم، د پوهنځۍ رئیس مي د لیک له محتوا څخه خبر کړی او د یوې اونۍ اجازه مي و غوښته.کله چي د هغه کره ولاړم، ومي لیدل چي هغه د ژوند پر وروستیو واټونو ګرځي او را ګرځي خو خیر، هغه زما په لیدو ډېر خوښ سو او داسي یې احساس کړه لکه زه چي یوه اسماني پرښته د هغه دخلاصون لپاره له اسمان را استول سوې یم.

کله چي مي رخصتۍ پای ته ورسېدې نو له هغه مي اجازه وغوښته مګر هغه ډېر راته ټینګ سو چي د مرګ په وخت کي مي یوازي مه پرېږده نو ما هم د هغه د سپین ږیر توب او احترام په خاطر ورسره ومنل مګر تر درې ورځي ځنډ وروسته مي د پوهنتون د رئیس لخوا یو مکتوب تر لاسه کړ چي په هغه کي یې زماله دندي څخه د ګوښه کېدو او زما پر ځای د بل چا د ټاکل کېدو بد زیری را باندي وکړ.

نو ډېر ژر مي د پوهنتون رئیس ته یو لیک ولیکۍ، ټول مشکلات مي ورته و لیکل او هیله مي ځني وکړه چي په دې اړه دي یو ځل بیا هم پر خپله پرېکړه فکر وکړي.

له هغې خوا مي ځواب تر لاسه کړی چي دا د پوهنتون د ښوونکو د اتحادې پرېکړه ده او نه بدلیدونکې پرېکړه.

نور نه پوهېږم چي زموږ راتلونکې به څه ډول وي. نور مي د مبارزې توان په خپل وجود کي له لاسه ورکړی دی. نور زما حوصله پای ته رسیدلې ده. نور نه ښایي چي تا په انتظار کي و ساتم او د ځان په سزا کي تا راسره شریکه کړم.

دا زما ضمیر نسي منلای چي تا هم د خپل مبهم او ناڅرګنده تیاره راتلونکي پر لور راسره کش کړم. ته تر اوسه ځوانه ئې. کولای سې چي تر ماشتمن او ښکلی څښتن ولرې چي په څنګ کي یې هر ډول خوښۍ موندلای سې.

زه په دې يقين لرم چي ته او ستا سپېڅلی زړه به هيڅکله تاته اجازه در نکړي چي ما يوازي پرېږدې مګر ما تصميم نيولی دی چي نور تا د تل لپاره پر خدای(ج) و سپارم او د تل لپاره دې ازاده کړم.

وروسته له مرګه به ښايي زه له تاڅخه دونه ليري ولاړ سم چي ښايي ستا به دا هم نسي ياد چي تا د استفن په نامه يو څوک پېژاندی او که يا؟.

کله چي دا ليک ولولې، نو مايوسۍ ته ځان په پنجو کي ور نکړې. هغسي وکه څنګه چي ما درته وويل. ته تراوسه ځوانه ئې. ته کولای سې چي يوښه کور او کورنۍ رامنځ ته کړې. ته دي راتلونکې جوړه کړه او تېر دي هېر کړه.

زه له اوس څخه ستا لپاره له يوه مړي پرته بل هيڅ نه يم نو هيله کوم چي ژر تر ژره هر څوک چي مرکه درته کوي، د هغوی مرکه و منه. هغه څوک چي تاته مرکه کوي، د ميني پر اساس يې کوي، نو ته کوښښ وکه چي هغه ته مثبت ځواب ورکړې.

ستا نااميد استفن

له استفن څخه ماګډولین ته

اف خدای(ج) دي ما ووهي!زه څونه کم عقل او لېونی یم!دا څه ډول لیک ۀ چي ما تاته تېره ورځ ولیکی؟.زما ګراني ماګدولین!هغه لیک څیري کړه، و یې سوځه. ما هغه څه چي تاته باید لیکلي وای، و نه لیکلای سوای. ته زما روح ئې، ته زما هستي ئې او ته زما نیستي یې. زه بې تا ژوند نسم کولای. هغه لیک مي د زړه په جوش او د سترګو په اوښکو لیکلی ۀ. هغه لیک زما د زړه درد او د سترګو توښ ۀ. ما غوښتل چي ځان وژنه وکړم ځکه مرګ یوازنی شی دی چي کولای سي ما او تا له یو او بل څخه بیل کړي،نو په دې اساس کله چي دي هغه لیک ولوست نو د یوه مړه سوي سړي د وصیت په څېر یې و انګېره .

وروسته له هغه چي هغه لیک–یا به ښه وي چي و وایم هغه وصیتنامه مي– تاته در ولېږله، زړه مي نور له نړۍ او ژوند څخه پرې کړ او خواشیني یو ځای کښېناستم. کله چي مي هغه دوست زه ولیدم نو یې زما د خپګان علت را څخه و پوښتی.

ما هغه ته ټول حقیقتونه بیان کړل. هغه یوه له امیده ډکه موسکا وکړه او و یې ویل:

استفنه ! غوږ و نیسه. زه که مړ وم که ژوندی، ما ستالپاره په بانک کې ستا د پوره ژوند تېرولو په اندازه پیسې در ته ایښي دي. له نن څخه وروسته ته نور دندې ته ضرورت نلرې. ته نور د هغو پیسو څښتن ئې. زه په تا پوره باور لرم چې ته د ډېرښه مغز خاوند ئې او ته کولای سې چې په دې پیسو ځان ته ښه کاروبار جوړ کړې .

ماګدولین!نور مې نړۍ بیرته پر خوا سوه. نور زه هیڅ غم نلرم او ډېر ژر به که خدای(ج) کول ستاسو کره ستا د غوښتلو لپاره ستا پلار ته مرکه درولیږم. د لیدو په هیله.

استفن

له استفن څخه ماګدولین ته

ماګدولین! ایا رښتیا دي ماته بدرد وویل او له بل چا سره دي دوستي وکړه که دا یوازي یو خوب او خیال ؤ؟ څنګه دي پر زړه د رحم اوبه نسوې تیري چي یوازي دونه راته ووائې چي: ((د خداي(ج) په امان)) یا دونه تسلي راکې چي زړه مي په پوره سي.

اف! که چیري ته اوس دستي زما مایوسه څېره او له اوښکو ډکي سترګي ووینې نو زه په دې پوره باوري یم چي ډېر افسوس به درسي.

ما هیڅکله دا فکر نه کاوه چي زه به دونه بدبخته یم.

ماګدولین! مینه درسره لرم. پر ما رحم وکړه. دا مات سوی او رنځېدلی زړه نور مه ځور وه.

ته خپله په دې ښه پوهېږې چي له څونه کوښښونو او تکلیفونو وروسته په دې توانېدلی یم چي ستا او ځان د اوسېدو لپاره یو ځای او سر و سامان برابر کړم.

ماګدولین! زه دې ته تیار یم چي ستا غلامي وکړم، لکه یو وفاداره سپی دي تل په پښو کي پروت واوسم او له هغه باده څخه ګټه واخلم کوم چي ستا پر ښایسته وجود او نازکو وریښتانو لګېږي.

ماګدولین! زما چیغې اورې؟ زما ژړاوو ته غوږ نیسې؟ مخکې مې زړه ستا سره رازو نیاز کاوه مګر اوس مو یوازې تصورات دا دنده په غاړه لري.

پر ما رحم وکه! پر ما رحم وکه...زه په دې ښه پوهېږم چې ته هیڅکله د دې کوښښ نه کوې چې ما هېر کړې. ته هیڅکله د دې کوښښ نه کوې چې خپله ماضي هېره کړې.

ته زما شتمني ئې. ستا چارچاپېره هرڅه تا ته ما در یادوي.

د دې ښایسته لمر زریني وړانګې پر موږ دواړو لوېږي. دا رنګا رنګ ګلان ما او تا دواړو اوبه کړي دي او دې ونو یو وخت پر ماو تا دواړو یو ځای سایه کړې ده.

ماګدولین! ستا زموږ هغه د میني کتني او بانډارونه هېر سول چې د دغو چنارو لاندي مو په ځوړند کټ کي، کله چې د باد د ناوکی ډولۍ وړل کېده، یو د بل په څنګ کي وو، په هغه وخت کي چې د چنار نازکي او پیغلي څانګې هم له خوښیه نڅیدې، ایا ستا هیر سول؟

ای کاش! چې لاس مې د هغه غله ګرېوان ته رسیدای چې زما شتمني، زما هستي او نیستي، زمانن او پرون، زما ماضي او راتلونکې یې راڅخه غلا کړل. ما به هغه د یوې شیبې لپاره هم ژوندی نه وای پرې ایښی.

هو ربښتیا، که چیري مي وس درلودای نو ته به مي هم وژلې وای. ما به ته خامخا وژلې ځکه ته د هغه غله سره مله سوې کوم چي زما هرڅه یې و لوټل. ان چي زه خپله یې هم ولوټلم.

هو ما ته وژلې! ولي مي وژلې؟ په دې خاطر چي بدل در څخه واخلم؟ نه هیڅکله نه بلکي په دې خاطر ترڅو پر مړه سوي لاښ او یخ سوي وجود دي دونه وژاړم چي له ډیري ژړا مي هم هلته ستا په څنګ کي زهره وچوي او په څنګ کي دي د یوه ناکام مین په څیر ولوېږم.

اه ماګدولین! و مي بخښه رحم را باندي وکړه او د خدای(ج) لپاره د لیک ځواب مي راکړه او پر زخمي سوي زړه مي پټۍ و لګوه.

استفن

له ماګډولین څخه استفن ته

ښاغلې! ډېر شیان دي چي زه او ته یې باید هېر کړو.
پلار مي هیله راڅخه وکړه چي له ادوارد سره واده وکړم. البته زه دا نه وایم چي د پلار امر مي یو قانون دی بلکي هغه مي پلار دی او زه د هغه په خاطر د هغه دې هیلي ته مثبت ځواب وایم.
او بله عجبه لا دا چي دوستانو مي زما له سترګو د غفلت پردې لیري کړې. هغوی د ژوند د پردو شاته حقیقتونه ماته دانه په دانه را په ګوته کړل او د ژوند څېره چي څه ډول ده، هغسي یې راته ښکاره کړه. دا چي ښه یې وکړه که بد، په دې اړه څه نسم ویلای.
مګر هغه څه چي زه ښه پوهېږم، هغه خبره داده چي نور زما سترګي پرانیستل سوې او زما د ژوند پر اسمان توري وریځي نور له مخي لیري سوې او هیله منده یم چي ډېر ژر ستا سترګي هم پرانیستل سي.
استفنه! زه یو غریبه نجلۍ یم او ته هم چندان شتمني نه لرې. نو بیا ښه به دا وي چي ته هم ځان ته یو

شتمن څوک و پلټې او زه هم ترڅو د ښه ژوند څښتنان سو.

دا ښه خبره ده چې په ژوند کې احساس او عواطف تر شتمنۍ ښه شیان دي مګر که چیري څوک شتمني نلري، هغه به ژوند څه ډول سر ته و رسوي.

که چیري موږ له یو بل سره واده وکړو نو زه په دې ډاډه یم چې یوه ورځ به د خپلې بېوزلۍ له لاسه افسوس کوو او بیا پښېماني هیڅ ګټه نلري.

نو استفنه ! راځه چې نور یوائې په یوه بې رنګه دوستي اکتفا وکړو او د ځوانۍ خیالونه او فکرونه نور هېر کړو.

زه تر دې زیات څه نسم ویلای ،ما وبخښه او د خداي(ج) له درباره څخه هیله کوم چې د ښه او خوشاله ژوند څښتن و اوسې.

ماکډولین

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګډولین! کوچنی کور چې مور به په هغه کې ژوند کولای تیار سو او ما یې په باغچه کې له سرایه سره ور ګلان او ونې ودرول او تر هغه ځایه چې په وس کې مې ول، زموږ د هوسائې لپاره مې د کور ټول شیان تیار کړل مګر ته ولاړې. زه دې یوازې پرېښودم او له بل چا سره دې د خپل زړه تړون وکړ. زه دې په نا امیدیو او ناکامیو کې را ګیر پرېښودم.

له دې وروسته دا کور تنها سو، ونې ټولې وچې او ګلان یې مړاوي او له منځه ولاړل.

تا ماته بد رد وویل او زما د امید کرلی کښت دې ټول د نا امیدۍ په ناولې لاس وریبی.

اه ماګډولین! ته دا نه حسوې چې زما خیالونه تل لکه سیوری په تا پسې وي او تا لکه خپل سیوری بدرګه کوي. هغه وخت هم چې ته دې د خپل څښتن سره ګرځې.

اې بیوفا او وعده خلافه ښځې! زما ژوند او زما نېکمرغي بیرته ماته راستنه کړه...

کلونه کلونه مې ستا په یاد شپې او ورځې تیرې کړې. تکلیفونه او زحمتونه مې یوازې ددې لپاره وګالل چې تا ته نېکمرغي در په برخه کړم. ما مې له مور، پلار او کورنۍ څخه

یوازي ستا په خاطر مخ واړاوه. ما ستا په خاطر خپل د ځیګر ټوټې ورور ته پیسې پر وخت وانه ستولې او هغه ومړ. د هغه قاتل زه وم خو ستا له لاسه.

مګر تا دې ټولو ته په سپکه سترګه وکتل او هغه ټول دې تر پښو لاندې کړل. زه اوس لکه یو سرګردانه مسافر چې په لویه دښته کې ئې لاره ورکه کړې وي، سرګردانه پر یوه او بله خوا ځغلم، نه کومه ونه سته چې تر سیوري لاندې یې دمه وکړم،نه کومه چینه سته چې زه مې د سینې اور وربانديٍ مړ کړم او نه کوم لاره چې ځان له دې ناولې دښتې څخه وباسم.

افسوس پر ما چې څونه یوازې سولم ،هیلې مې ټولې تر کاڼو لاندې سولې او اهداف مې ټول له منځه ولاړل. نور پر ما ټولې لارې تړل سوي دي مګر پر ته له مرګه،مګر مرګ؟.خدایه(ج)،ژر مې اجل را ولیږې.

استفن

له ماګدولین څخه استفن ته

ښاغلې!ستاسو دردونکی او غمجن لیک مې و لوستی. دونه متاثره سوم چې ناڅاپه مې و ژړل. ما ستا پر ورکو سوو ارمانونو، بایللو هیلو او تنهایۍ ډېر وژړل مګر څه وکړم؟ تقدیر همداسې ؤ.

استفن! مینه یوه ناروغي ده چې هوښیاران خلک هغه د ځوانی اور بولي. له نېکه مرغه چې زه له دې ناروغی څخه جوړه سوم او هیله منده یم چې ته هم ژر له دې ناروغی څخه خلاص سې مګر په دې شرط چې خپله د خپلې تداوی لپاره راولاړسې.

څونه مینه چې راسره لرې، کوښښ باید وکړې چې هغونه نفرت را سره پیدا کړې. ته باید کوښښ وکړې چې نور موږ یو بل و نه پېژنو ځکه زه اوس د یو چا میرمن سوې یم او ته باید پوه سې چې د یوچا میرمن کیدل څه مانا لري. نور زه ټول د یو چا ملکیت یم چې د هغه د اجازې پر ته بل هیڅ نسم کولای.

استفن!زه ستا څخه یوه هیله کوم. هیله ده چې هیله مې ومنې. نور ستا کار دي نه پوهیږم چې هیله مې منې که یا؟.

ماګدولین

له استفن څخه ماګدولین ته

اې زما د امیدونو او خیالنو شتمنۍ! تا دي ماته خپله هیله نه ده لیکلې ؟ ته څه هیله لرې؟ ووایه چي څه هیله کوې؟.

زه څه کولای سم چي ستا لپاره یې وکړم .اه ماګدولین! کاش چي تا زما څخه زما روح غوښتلای چي ما بیله ځنډه تر تا قربان کړې وای. خدای(ج) شاهد دی چي زه دونه له دې څخه په عذاب یم چي هره دقیقه دې ته تیار یم چي روح مي خداي(ج) ته و سپارم .

ژر یې راته ولیکه !څه غواړې؟ څه هیله لرې؟ ما پرېکړه کړې چي ته هرڅه هیله لرې، زه هغه تر سره کړم.

استفن

له ماګډولین څخه استفن ته

استفن ستا په یاد دي ما یو وخت تاته ویل چي دونه مینه مه راسره کوه، یا به ځان په ډېره مینه مړ کړې یا ما.

زه پر حق وم. تا پخپل لیک کي ماته لیکلي چي تا یو داسي تصمیم نیولی دی چي ما هیڅکله ددې فکر هم نسوای کولای.

ته فکر کوې چي پخپل دې ناروا تصمیم خپله مینه پای ته و رسوې؟.

دا سمه خبره ده چي ته به د ځان په وژلو ځان له دې غمه څخه بې غمه کړې مګر تا زما په اړه فکر کړی دی. ایا ته فکر نه کوې چي ستا له مرګ وروسته زما د ژوند هره لمحه له یوه تدریجي مرګ څخه پرته بل هیڅ شی نه دی ؟.

کچیري ته د دې دعوه کوې چي زما سره مینه لرې نو بیا ولي زما خوښي خپله خوښي نه بولې؟.

ته چي دونه زما د میني او پر ما د مهرباني لاپي وهې نو بیا ولي په ځان وژنه زما ژوند له غمونو او پښېمانیو څخه را ډکوې.

استفن! زه یوځل بیا تاته د خپلي بې رنګه دوستۍ وړاندیز کوم او هیله منده یم چې زما دوستي ومنې.

زه فکر کوم چې دوستي تر میني او عشق ډېره قوي او زوروره خپلوي ده.

ما اورېدلي دي چې ته د ادوارد غټ دښمن ګرځېدلی ئې او ځوځله په تندۍ ورسره مخ سوی هم يې.

ایا د دې قول راکولای سې چې نور به له هغه سره کار نلرې او مزاحم کیږې به یې نه؟

اه، استفنه! دا زما هیله او ارزو ده ستا څخه. که چیري دا قول را کړې نو به ډېره درڅخه خوشاله سم او ستا د ځان ښندنه به تر هیڅ وخته هېره نکړم. د ځواب په تمه دي یم.

ماګډولین

له استفن څخه ماګډولین ته

ماګدولین! راته لیکلي دي ول چي له هغه زیري
چي خپل زړه ته مي ور کړی دی تېر سم او پرېږدم چي ته
مي هېره سې ځو خپل حریف مي په بې خارۍ سره خوشاله
ژوند وکړي او ستا په څنګ کي په خوښۍ او خوشالۍ وخت
تېر کړي. هیله دي کړې ده چي د هغه کس چي زما شتمني
او زما ژوند یې راڅخه غلا کړي دي، احترام وکړم.
ډېر ښه، چي ستا داسي خوښه ده زه هم څه نه وایم
او هغه څه چي ته وائې هغسي کوم. ادوارد ستا په
منځګړیتوب زما له انتقام څخه خلاص دی،ستا په خاطر
هغه ته هیڅ نه وایم او هیڅ هم نه ترې غواړم.
په دې شرط چي هغه تر وسه وسه ستا په خدمت
کي کوښښ وکړي او د ژوند یوازنۍ هیله یې ستا خوښي او
خوشالي وي.
که چیري یوه ورځ پوه سم چي هغه ستا سره سمه
رویه نه کوي نو ته بارو وکړه چي زه به په هغه ورځ له ده سره
خپل ټول حسابونه پاکوم او که هر وخت مي واورېدل چي ته
هغه ژړولې ئې او یا ستا په سترګو کي د هغه له لاسه اوښکي

راټولي سوي دي، نو بیا دي باید یاد وي چې هغه به زما څخه د ژوند څکه هم وه‌نه کړي.

ماګدولین! زه ستا د ویلو په خاطر ځان وژنه نه کوم مګر هر وخت که مړ سوم پوه سه چې د میني اور زه ووژلم.

زه یوازي ستا په خاطر غواړم چې مرګ په خندانو شونډانو استقبال کړم.

ستا د ښه ژوند په هیله

استفن

له ماګډولین څخه استفن ته

استفنه افرین!

افرین ستا پر ځوانۍ او سر ښندنه! له لیکه دي پوه سوم چي ته هم نور د رغېدو په حالت کي ئې. په څو ورځو کي به ته هم په دې پوه سې چي دوستي تر میني ډېره ښه ده.

ځکه دوستي ورځ تر بلي ټینګېږي اومینه ورځ تر بلي زړه کېږي، سړېږي او تېرېده لري.

استفن! زه ستا څخه یوه بله هیله هم لرم مګر دا هیله مي پر زړه او عواطفو پوري تړلې هیله نه ده بلکي غواړم چي ستا شرافت او انسانیت وه ازمویم.

تقدیر خو داسي فیصله وکړه چي زه دي د ادوارد میرمن سم مګر څنګه چي زما ډېر لیکونه ستا څخه دي، نو کېدای سي چي زموږ نکاح په سمه توګه و نه تړل سي. فکر و نه کړې چي زه پر تا بدګمانه یم او له دې وېرېږم چي ته به یوه ورځ هغه زموږ پر خلاف استعمال کړې بلکي زه نه سم کولای چي د دغو لیکونو په شتون کي د خپل څښتن سره د وفاداره اوسېدلو ژمنه وکړم.

پوهېږم چي زما دې هیلي به ستا د سینې اور یو ځل بیا په

غرغندو کړی وي مګر ته فکر وکړه او یوه ورځ وروسته زما د لیک ځواب راکړه .

ځکه ته باید په دې اړه له ډېره فکره کار واخلې.

ښایي ته دې فیصلې ته ورسیږي چي دا ځوانمردي ده چي یو راز راز پاته سي او زما د یو امانت په څېر یې ته درسره خوندي کړې.

نور ته خپله ښه پوهیږې

ماګدولین

دمیني ژړه

جرس فرهاد

موده سوه تیره چي هیر کړی دي یم
موده سوه تیره چي مي نه پېژني
وختونه وسوه چي دي یاد کي نه یم
زما راتلو ته اوس په تمه نه یې
اوس دي په بل چا پوري زړه تړلی
اوس دي د زړه په کور کي بل اوسیږي
او س دي رازونه دي په نورو شریک
اوس دي دزړه په هغه پراخ جهان کي
زما لپاره زره ځاي هم نسته
خو مګر اوس مي لا هم یاد کي ته یې
خومګر اوس هم ستا خیالونو کي یم
اوس لاهم ستا د پښو اواز ته غوږ یم
اوس هم له تا د راتلو تمه کوم
اوس هم دورځي په لس ګونه ځله
د موبایل پر سکرین نظر تیروم
چي ګوندي ستا پیغام راورسیږي
چي ګوندي ګوتي دي ناپامه غوندي

زما شمېرې ته يو مسکال راکړي
ګوندي چې بيا به ستا اواز واورمه
ګوندي چې بيا به مي زړګی ارام سي
خومګر زه اوس دومره بخت نه لرم
خومګر اوس دي زه هير کړی يمه
خو مګر اوس مي بيخي نه پېژني
اوس دي يادونو کي هم نه راګرځم
خو کاش چې تاته يې هم زما پشاني
له ميني ډک زړه واي در کړی مالک
نو بيا به ولي سره ليري واي موږ
بيا به مو ولي سره نه ليدلای

دمرغلرو امیل

جهاني

دپسرلي په یوه ښکلي سهار
چي غوړیدلي وي پر مځکه دمستیو لمن
چي دخزانه بیخبره بلبل
زموږ دکړ کۍ مخي ته
په نازولو په نازکو په بیصبره پنجو
دسروغوټیو ګریوانونه څیري
دپسرلي په یوه ښکلي سهار
چي شیخ پري ایښي وي دذکر کیسه
چې دزاهد پر شونډو ګرځي دخیام ترانې
په مرغلینو څاڅکو
پرخي پریولي وي غاټول اوګلاب
زه به راځم او ستا په غاړه کې به هار اچوم
هغه چي تل دي غوښتی
هغه چې ډیر دي خوښ و
ستا دخوبونو ستا دهیلو امیل
پر سپین باړخو به دي راتوی سي له خوښیه اوښکي

دانه دانه به رغړي
غيږ به دي وغوړيږي
مابه دربولې ځنګ ته
خوښي او بيره به دي پاڅي له خوبجنو سترګو
خوښي دسپينو مرغلرو دهار
اوخوښي زما دليدو
بېره مرموزه بېره
دبيلتانه خبري
دجدايۍ انديښنه
غيږ به دي وغوړيږي
مابه دربولې ځنګ ته
خوزه به ليري يمه
دتندرږغ به دي راويښه کي له خوبه څخه
او زما پر قبربه باران اوريږي.

او زه له تاته پر ته !

(دا هغه شعر دی چي یوه نومور کي ایراني شاعر په خپله مینه کي تر ناکامۍ وروسته دخپلي ځان وژني ترمخه خپلي بې وفا میني ته لیکلی ؤ).
ژباړن

ستا څخه پر ته
دی ژوندون مي زهر
مګر له تا سره هم
ګراني چي زه اوسیږم
دا هم په خپله اور دی
له تانه پر ته
په بل څه فکر کول
خو هیڅ امکان نلري
مګر دا ستا په څنګ کي
چي زه اوسیږم کله
دا به نو خوب وي ګراني
تا به دا تل ویله
چي زه به هیر کړمه تا
مګر په وس دي نه و
او زه دي نه کړلم هیر

تابه دا هم ویله
ښايي چې زړه مې
نظرانه کړمه چاته
مګر له مانه پرته
تابل پیدانه کی څوک
تابه دا تل ویله
چې ښاې هیره مې کې
مګر په وس مې نه و
او اوس له دې نه پرته
څوک مې کافر وبولي
غواړم چې دا وه وایم
تابه وماته ویل
پاس داسمان په لوري
لاس پورته که
خدای(ج)بې پخپله نیسي
مګر هغسې نسو
ښایې چې خدای(ج) به هم
نا راز وي له ما
ځکه!
زما هسکه سوي لپه
له هاخوا تشه راغله

په دې نو وپوهېږه
که نن محروم یم
زه دا ستاله لیده
دا به ثبوت ته دجفانه بولې
وفا خو دې ته وایي
چې نوم دې تل زما پر ژبه ګرځي
ته مې په فکر کې یې
ته زما دخیال میلمنه
داسې هم نه ده ګراني
چې ته په شپو کې یې زما
بلکې پخپله دا ته
ته زما شپه یې ګراني
او زه چې تا لرمه
زه نو بل دوست څه کوم
او ترقیامته پوري
ښایې تا لیري نه کم
زه مې له خپله ځانه
که په نصیب مې نه سې
خوبیاهم زه به
له ماښامه ترسهاره پوري
ستاله یادو سره یم

په خداي(ج)مشکله ده دا
چي زه به تا شړمه
دخپل یاده له کوره
کاشکي چي ثخنګ تر ثخنګ وای
لاس دي مي لاس کي واي تل
کاش په دې ته پوهیدای
چي مي یادیږې ثخونه ؟
بس اندازه یې بوله
دغه زموږ تر منځه
پولی واټن چي پروته دی
کاش چي په دې پوهیدای
چي داسکوت به
ان تر کمه وي نور
کاش چي ویلای دي سوای
چي زموږ دهیلو غوټۍ
به کله ګل سي ګراني
کاشکي چي داسي کیدای
دا فاصلې مو ټول له منځه تللای
او ته له مانه پر ته ؟
زه به په کومو ځمکو
دا ستا په لټه کي یم

او زه چې يم
بس يم په شان
دیوې شنډې ونې
چې وي خزان وهلې
او ته پوهېږې په دې
چې د سينې دننه
زما زړګې هم وچ دی
زه په دې فکر کوم
ايا رشتيا د تيښتې لاره نسته
له دې واټن او پولې
او زه اوس فکر کوم
چې زه له تانه پر ته
او زه له تانه ليرې
به ننداره د دغه ښکلې اسمان
له کومه اړخه کوم
او زه اوس فکر کوم
چې زه له تانه پر ته
او زه له تانه ليرې
ايا ژوندې به او سم
او زه تر اوسه پورې
ګرځم ځواب لټوم

د دي زوي مړي سواله
چي په رشتيادي درواغ سوي
هغه ټول خوبونه
چي ما په ويښه ليدل
او اوس؟!!.
ګاهي اسمان
ګاهي جانان ته ځغلم
چي سم مايوسه له دوی
نو بيا
سم سر پر زنګون
سم په سوچونو کي ورک
ته راسره يې ګراني
موږ يوې خواته درومو
دلته دخلګو سي رافکر ماته
څوک ليونی
څوک کوڅه ډب مي بولي
څوک خو چرسي څوک بيابنګي مي بولي
ځيني پيداسي داسي
ماته را وګوري چوک چوک وکړي
کله خو داسي وسي
چي کړمه منډه په يوبل چا باندي

پر مي ګمان ستا راسي
دلته نو خلک په راز ټوله پوه سي
زه يې ږغونه اورم
واي چې دا بې چاره
بس ليوني دي دچا
او دچا ميني دي
ټاکلي دلته
ګراني پوهيږمه نه
چې دا تقدير وبدرنګ
او که و ستا برخليک

زړه ته مې کوږئ تاسې

زړه مې ناپوه دی ځکه
دالیونی دی لکه چې؟
پرهغه چا دی مین
د چا له لاسه لېونی چې دی دی
هغه چې دی یې ژړولی دی ډېر
هغه چې تل یې زخمي کړی دی دی
دی دی مین پر هغه
ځکه خو پیداسي داسي
چې دا زخمي زړه کي ته
کومه چاره یې زده وي
ځکه دي را وښوي دا
چې دا زخمي زړه کی قانع کم څنګه
ځکه مجبور یم زه
څرنګې پوه کمه زه
د چا د مینې له خاطره چې مري

هابې وفاده دونه
یو داسي زخم يې ورکړی ده ته
هيڅ چي دوانه لري
داده عجبه ډېره چي زه ژړلای نسم
ځکه ډارېږمه له دې
چي به دادرسته نړۍ
راپوري وخنديږي
او زه ډارېږم په دې
چي به رسواسي زما ګرانه مينه
اوزه په دې وېرېږم
چي زما په ماته مينه
به پيغورونه راکي
دابې خبره نړۍ
ځکه چي دوی په مينه نه پوهيږي
څوک دي نو زما زهير تياهم وګوري
سترګي له اوښکولندې
زړه مي له غمه ډک دی
مګر پر دې سرييره
تل مي دشونډو مېلمنه وي مسکا.

یوه پوښتنه لرم د عالمو څښتنه!

خدايه دا مينه دي پيدا کړه ولي
چي بيا پيدا دي کړله
نو دي په څنګ کي دا بيلتون څه کاوه
په څه دي ماته را کړه
دي ته مي اړه څه وه
زما بربادي کي
ستا حکمت نو څه وو
زه مي له ژونده راضي
لاره مي ښکلې ليده
تا راته لاره کي ځوزان وشيندل
ژوند مي سو ټوله بس
دغم سرچينه
خدايه بخښنه غواړم
چي زه پوښتنه دا د ولي کوم
زه خو بنده يم عاجز

دا سي نور مه را ګوره!

(تـــــاتـــــه)

داسي نور مه را ګوره
نه چي مين دي سمه
و پر ښتو ته ور ته
ستا خندا ګاني چي دي
دادي له موږه جلا
نه چي بي هوښه سمه
بس ده نور مه راګوره
ته خو هغه ئې ګراني چي
زړه زما يې غواړي
داسي ګمان کومه
چي ته مي روح ئې ګراني
راځه چي يو وجود سو
دا فيصله به وکړو
چي به بيلتون نه منو
دا اداګاني هم ستا
دي بس له ټولو سيوا

پاي